Nr. 3

21 januari 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

HUISWERK MASJIENE

Eten in een vogelnest

Het vreemdste restaurant ter wereld zal wel de gelegenheid zijn, die een ondernemende zakenman, Eric Sherbrook Walker, heeft opengesteld in de buurt van Mount Kenya in Oost-Afrika. Hij heeft in het hart van de wildernis, in een streek waar veel jagers en natuuronderzoekers rondzwerven, een stevige vijgeboom opgezocht en twintig meter boven de begane grond een flinke hut laten timmeren tussen de takken. Deze eetzaal hangt als een vogelnest in de boomkruin. De bezoekers behoeven niet bang te zijn dat het gebouw in elkaar zal storten, want de eigenaar heeft niet alleen vertrouwd op de takken, maar deze stevig gestut met lange, rechte stammen.

In dit merkwaardige restaurant ontvangt Walker geregeld zijn gasten. Reclame heeft hij voor zijn inrichting nog niet behoeven te maken, want het nieuwtje van zijn onderneming verspreidde zich snel door dit deel van Oost-Afrika; er gaat geen dag voorbij of hij kan genoeg gasten laten genieten van wat zijn kok weet te bereiden.

Men moet er echter niet vragen om een uitgebreid diner; daarvoor is het vogelnest niet ingericht. De gasten, die een dag in het boomtophotel komen doorbrengen, krijgen een behoorlijke maaltijd opgediend en dat is in de afgelegen streek al iets bijzonders. Eieren, brood, vele soorten vlees, koffie en thee, wijn en zelfs bier zijn voorhanden. Tevens verschaft de gastheer de bezoekers een uitgezochte gelegenheid het wild gade te slaan, dat zich vrij talrijk in de nabijheid ophoudt. Vlak bij het boomrestaurant bevindt zich een drinkplaats voor de dieren van de wildernis en men behoeft, om deze in hun natuurlijke staat en gedragingen te kunnen waarnemen, slechts een tijdje op het balkonnetje van het restaurant te gaan staan.

Teneinde zijn gasten nog beter in staat te stellen op hun gemak de schuwe beesten te bewonderen, heeft Walker op een open plek bij de boom een blok zout neergelegd. Als de dieren hebben gedronken, komen zij er vaak een likje van nemen.

Walker heeft de gewoonten en het karakter van de dieren door vele waarnemingen in zijn ongewone restaurant uitstekend leren kennen. Het is bijna ongelooflijk hoeveel verschillende dieren in korte tijd bij de drinkplaats bestudeerd kunnen worden.

De eerste klant die zijn dorst komt lessen, is een waterbok. Ook olifanten behoren tot de vaste bezoekers van de drinkplaats, evenals rinocerossen. Laatstgenoemde zijn echte ruziemakers, altijd klaar om andere dieren aan te vallen. Alleen voor olifanten hebben zij diep ontzag. Tegen het vallen van de avond komt er ook weleens een leeuw uit het oerwoud te voorschijn.

Het eethuis in de boom biedt dus verschillende mogelijkheden. De eigenaar heeft echter één verbodsbepaling uitgevaardigd: het is onder geen beding geoorloofd het balkonnetje als schuttersstandplaats te gebruiken. Men mag er zitten of staan praten, men kan er de dieren bestuderen, doch schieten mag absoluut niet. Het zou onsportief zijn de argeloze bewoners van de oerwouden op een zo ongevaarlijke manier aan te vallen.

Jammer genoeg is Kenya te ver van hier om er op een zomeravond eens een kijkje te gaan nemen.

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

De razende raket

door Bas Bouwman

Daar Marsman na zo vele uren
van ingespannen schotel-sturen
weleens een tijdje rusten mocht,
was hij al blij toen Piet verzocht
hem ook eens achter 't stuur te zetten . . .
En na 't verzoek goed op te letten
dat hij niet afweek van het doel,
kroop Pietje in de stuurmansstoel . . .

Piet vond dat werk niet zo vermoeiend
en goed beschouwd ook niet zo boeiend
als 't rennen op een autobaan,
want eig'lijk was het niets gedaan
dat hij niet aan het stuur mocht draaien
om lustig door 't heelal te zwaaien,
maar, als een houten harlekijn,
alleen maar schijnpiloot mocht zijn . . .

Hij was niet eerlijk in zijn oordeel,
want onbetwist had hij het voordeel
van 't allerschoonste vergezicht,
dat straalde in het wond're licht
van fonkelende diamanten
die, uitgestrooid naar alle kanten,
een schouwspel boden als misschien
nog door geen sterv'ling was gezien!

Te midden van dit stergeflonker
zag Piet er eentje, die wat donker,
en dus met minder schittering,
heel eenzaam door de ruimte ging.
Daar wilde hij wel meer van weten,
want was het één van de planeten,
dan kon ze best, al leek ze klein,
de eigen moeder aarde zijn . . .

Piet Pen bezweek voor de verleiding
om, voor hij die planeet voorbijging,
het roer te wenden, om te zien
of hij wat dichterbij misschien
de groene kleur van bos en weiden,
die d'aarde dekt, kon onderscheiden,
maar even later zuchtte Piet:
,,Nee, 'k ben abuis, dat is ze niet!"

Had Pietje beter uitgekeken
dan was hem gauw genoeg gebleken
dat hij alwéér voorbarig was,
daar d'aarde niet zo groen als gras,
doch met een wolkendek daarboven,
in 't felle zonlicht lag te stoven
en dus, vooral wat verderaf,
de indruk van een vuurbol gaf . . .

Daar wil ik me niet graag aan branden,
dacht Piet, toen hij met beide handen
het stuurrad ver naar links bewoog
en weer in d'oude richting vloog
tot hij er wéér een op zag doemen
die hij niet bij naam kon noemen,
maar die, toen hij wat scherper keek,
nog minder op de aardbol leek . . .

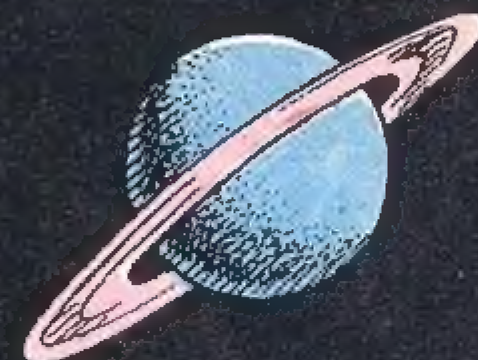
Opnieuw bewerkte Piet het stuurrad,
maar of de schotel nu een kuur had,
dan wel aan kracht had ingeboet,
er ging iets fout, het ging niet goed,
het ruimtevoertuig wou niet zwenken
en Piet wist heus niets te bedenken
om d'opgedoken ster of maan
voldoende uit de weg te gaan . . .

Het hemellichaam scheen te groeien
en alsmaar verder te gaan gloeien,
terwijl ook d'eigen snelheid steeg
en Piet een koude rilling kreeg
bij de ontstellende gedachte
aan 'tgeen hij onvermijd'lijk achtte:
een botsing met een bol van vuur
met tachtigduizend mijl per uur!

Hij gilde naar de kleine Marsman,
die kwam en zei: ,,Daar deugt geen snars van!
Ga maar eens eventjes opzij!''
Dan remde hij zo hevig bij,
dat Pillebrom, die zat te slapen,
gelijk met 't andere tweetal knapen,
vanaf zijn zitplaats, met een boog
haast door de dikke voorruit vloog!

SOLAK DE WOLFSHOND

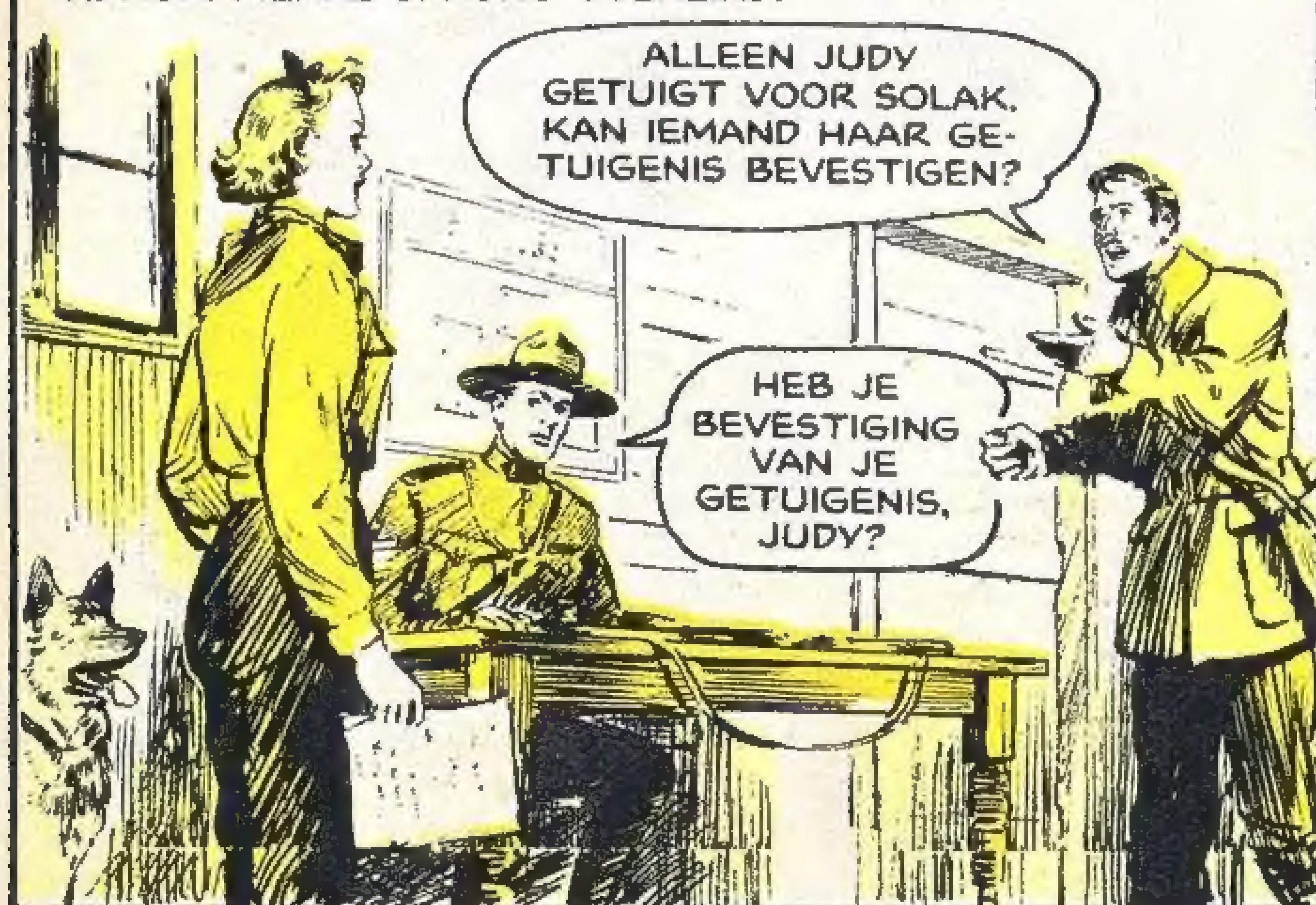

JUDY STELDE DE VERLEGEN MAISY OP HAAR GEMAK.
TOEN DE WOLVEN OP JOU AFKWAMEN, HEEFT SOLAK ZE TOCH TERUGGEDRONGEN?
IK... IK WEET HET NIET MEER, IK WAS ZO BANG...

IK HEB HET GEZIEN. SOLAK WAS DE AANVOERDER VAN DE WOLVEN, PIERRE HEEFT MAISY GERED DOOR TE SCHIETEN.

JUDY WAS DIEP TELEURGESTELD, DAT HAAR GETUIGENIS NIET STEEKHOUDEND WERD GEVONDEN. TOEN SERGEANT BLAKE ZICH WEER TOT HAAR RICHTTE...
MAISY WEET HET NIET MEER EN MENEER FARLEY ZEGT, DAT SOLAK DE WOLVEN AANVOERDE.
EN TOCH IS HET NIET ZO!

TOEN WERD HET WOORD GEGEVEN AAN DE VOLGENDE GETUIGE. HET WAS SOLAKS GROOTSTE VIJAND, PIERRE LACOSTE.
SOLAK IS BESLIST GEEN HOND, MAAR EEN SLUW, GE-MEEN BEEST.

AL MAANDENLANG JAAG IK OP WOLVEN EN ALTIJD WEER WAS HET SOLAK DIE ZE VER VAN MIJ WIST TE HOUDEN.

VLAK BIJ HET SPARRENDAL VIEL HIJ ME AAN. DAT KUNNEN TWEE ANDERE JAGERS GETUIGEN.

VELEN KUNNEN GETUIGEN, DAT SOLAK DE AANVAL OP MAISY FARLEY LEIDDE.

TOEN PIERRE WAS UITGESPROKEN, BESLOOT SERGEANT BLAKE DE ZITTING VOOR KORTE TIJD TE ONDERBREKEN.
U HEBT DE GETUIGEN GEHOORD. IK STEL VOOR DE ZITTING TE ONDERBREKEN, OPDAT U ZICH EEN OORDEEL KUNT VORMEN.
BEST, WE ZIJN ZO TERUG.
IK WEET NU AL WAT IK ZAL STEMMEN.

DRUK PRATEND LIEPEN DE MENSEN IN GROEPJES NAAR BUITEN.
STRAKS LAAT SERGEANT BLAKE STEMMEN.
SOLAK MAAKT GEEN KANS.
JAMMER VOOR JUDY...

IN DE BIJNA LEGE ZAAL BLEVEN NOG EEN PAAR MENSEN AARZELEND ACHTER.
IK BLIJF HIER EN LET WEL OP SOLAK, JUDY. GA GERUST EVEN ETEN, JE ZIET ZO BLEEK.
SOLAK, IK ZAL BEWIJZEN, DAT JE ON-SCHULDIG BENT!

David Scott Daniell

3

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerlingtamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist.

Olivier knikte zijn nichtje verlegen toe. ,,Dus jij bent mijn neef," zei Pollie. Enkele ogenblikken namen neef en nicht elkaar aandachtig op. Deze ontmoeting was een belangrijke gebeurtenis in hun leven, want ze hadden geen van beiden broers of zusters en evenmin andere neven of nichten. Sergeant Trott sloeg het tweetal gade en scheen ingenomen te zijn met het verloop van de voorstelling.

,,Wil jij Olivier even gezelschap houden, meid?" vroeg hij tenslotte. ,,Dan ga ik eens kijken of ik wat brood en vlees voor hem op de kop kan tikken. Geef me je eetketel maar mee, Olivier."

Olivier haalde de metalen eetketel uit zijn plunjezak te voorschijn en overhandigde hem aan zijn oom.

,,Ik ben blij dat u zo goed voor me zorgt, oom," zei hij dankbaar.

,,En ik ben blij dat je hier bent, beste jongen. Ik heb er me echt op verheugd. Kom, gaan jullie daar zolang met je tweeën op dat luik zitten. Pollie, hier blijven, hoor je? En geen lesjesgeverij meer, aan wie dan ook!" Hij draaide zich om en liep naar het achterdek terug, terwijl hij met stentorstem riep: ,,Soldaat Pilchard! Soldaat Pilchard!"

De kinderen keken elkander aan en gingen op het dichtstbijzijnde luikhoofd zitten. Een ding wist Olivier zeker: hij mocht zijn nichtje wel. Haar vrijmoedige manier van optreden stond hem wel aan en hij vond dat ze een grappig gezicht had met dat korte wipneusje, dat, eerlijk gezegd, bijzonder veel op het zijne leek. Er was hem heel wat aan gelegen haar vriendschap te winnen.

,,Dus jij bent mijn neef," zei Pollie weer. ,,Is dat nou je trommel? Kan je er al mooi op spelen? Roffelen en zo?"

,,Ik ken er natuurlijk nog niet zo heel veel van. Ik heb nog maar een week of zes les gehad. Maar alle bevelen ken ik al en het roffelen gaat steeds beter. Ik kan ook op de fluit spelen. Wacht, hier heb ik 'm. Hij is gloednieuw, zie je wel?"

Uit de binnenzak van zijn tuniek haalde hij een fluit voor de dag en toonde deze trots aan Pollie, die het instrument meteen aan haar mond zette en haar vingers over de gaten liet gaan, alsof ze het kon bespelen. Daarna gaf ze de fluit aan Olivier en zei: ,,Speel me eens iets voor."

,,Goed. Wat dan?"

,,Ken je de Meimars? Die vind ik erg leuk en het is de mars van het 11e regiment."

Olivier dacht even na. Daarna zette hij de fluit aan zijn mond en begon het vrolijke marsliedje te spelen. Pollie keek hem met schitterende ogen aan en tikte met de punt van haar schoen de maat op het dek.

Enkele soldaten die in de naaste omgeving rondhingen, sloegen de muzikant gade.

Een lange, tamelijk bejaarde soldaat naderde in de verte met in zijn ene hand Oliviers eetketeltje en in de andere een stuk brood. Zijn gezicht zag er zo vreemd uit dat zijn huid wel van leer leek te zijn, en hij had zware, borstelige wenkbrauwen, die schuin naar boven waren gericht. Met een buitelend loopje beëindigde Olivier zijn marslied.

„Prachtig, jonge vriend! Goed gespeeld," zei de soldaat. „Aan dat wijsje zijn heel wat herinneringen van het 11le regiment verbonden. Jij bent zeker de neef van sergeant Trott?"

„Inderdaad," zei Olivier en sprong in de houding.

„Hallo, oom Pharo!" riep Pollie vrolijk. „Ja, dat is tamboer Olivier Crow, mijn neef. Dit is soldaat Pilchard, Olivier. Ziet Olivier er niet geweldig uit in zijn nieuwe uniform, oom Pharo?"

„Zolang als het duurt wel, Pollie. Maar ik moet toegeven dat hij een uitstekende indruk maakt. Of hij erin zal slagen jou in het rechte spoor te krijgen, is een andere zaak. Want dat is tot dusver aan de hele compagnie niet gelukt, de kolonel zelf inbegrepen. Kijk eens, jongeman, ik heb wat leeftocht voor je meegebracht."

„Dank u vriendelijk," zei Olivier; hij stopte de fluit weer in zijn zak en nam het eetketeltje en het stuk brood aan.

„Smakelijk eten, hoor," hernam de lange soldaat. „Het spul is allemaal nog kersvers. Als we een paar weken op zee zijn, zal je er wel niet zo graag meer in happen. Tegen die tijd heb je er een sterke maag voor nodig. Als je tenminste niet zo zeeziek bent dat je geen eten meer kunt zien!"

„Ik ben nog nooit zeeziek geweest," pochte Pollie.

Soldaat Pilchard ging naast haar op het luikhoofd zitten. „Jij hebt al een paar reisjes meegemaakt, beste meid. Maar voor Olivier is het wat anders." Hij begon te lachen en opeens gaf hij een flinke klap op een van zijn dijen. „Hee," ging hij voort, „dat is ook mooi! Pollie en Olivier!"

„Wat bedoelt u?" zei Olivier tussen twee happen door.

„Ken je dat liedje dan niet van de Kleine Pollie Olivier? Een grappige combinatie, die van jullie beiden. Pollie en Olivier. Leuk, hè? Geef me je fluit eens even. Hoe is dat liedje ook weer? Ja, ik heb het."

Langzaam zijn hoofd heen en weer bewegend speelde soldaat Pilchard de wijs van het kinderliedje en Pollie zong de woorden mee:

„De kleine Pollie Olivier
Liep huppelend langs de straat
En zong: Als ik eenmaal groter ben
Dan word ik vast soldaat!"

Pollie beloonde de soldaat en zichzelf met een klaterend applaus. „Grappig, hè? Dat ik daar nog niet eerder aan gedacht heb!"

Een troepje soldaten kwam om het gezelschap heen staan en viel onmiddellijk in, toen Pollie het tweede couplet inzette. Daarna stond soldaat Pilchard op, nam de fluit in beide handen en maakte een ernstige buiging. Iedereen klapte in zijn handen en lachte. Neuriënd en fluitend vervolgden de soldaten daarna hun weg.

Soldaat Pilchard ging weer op het luikhoofd zitten en keek toe hoe Olivier zijn maaltijd verorberde.

„Tjongejonge," zei hij eerbiedig. „Ik heb nog nooit zo'n jong tamboertje met zoveel plezier zien eten."

„Olivier," zei Pollie opgewonden, „we moeten er ons eigen liedje van maken. Begrijp je me? Als een van ons tweeën ooit in moeilijkheden raakt, kunnen we het wijsje van de kleine Pollie Olivier gebruiken om elkaar te waarschuwen."

„Wees maar niet bang voor moeilijkheden, hoor," suste soldaat Pilchard. „In garnizoen liggen op Sicilië is een van de makkelijkste karweitjes die je bedenken kunt. Daar kunnen we oud bij worden, Olivier. Ik heb er nu zo'n jaar of twintig dienst op zitten en ik kan het weten. En jij, Pollie, jij zit dan ondertussen al lang hoog en droog in Palermo, is het niet?"

„U begrijpt er niets van, oom Pharo."

Daarna zette hij de fluit aan zijn mond en begon het vrolijke marsliedje te spelen.

Ze wendde zich tot Olivier en legde haar hand op zijn schouder. „Ben je 't niet met me eens, Olivier? Kleine Pollie Olivier wordt óns wijsje. Alleen van jou en mij."

„Ik vind het best," zei Olivier, blij dat hij zijn nichtje een plezier kon doen. „Waarom noem je soldaat Pilchard eigenlijk oom Pharo?" voegde hij eraan toe.

„Och, weet je," antwoordde soldaat Pilchard, „je zou kunnen zeggen dat oom een soort eretitel voor me is. Telkens wanneer Pollie een reisje meemaakte, liet sergeant Trott mij voor haar zorgen als hij zelf dienst had. En neem maar rustig van mij aan dat dat geen kleinigheid was! In ieder geval, nu beschouwt ze mij zo'n beetje als haar oom. En de naam Pharo heb ik al zolang ik in dienst ben."

Op dat ogenblik passeerde er een soldaat, die Pilchard aansprak. „Ha, die Pharo," zei hij. „Zie ik het goed, dat deze dappere vechtersbaas pas aan boord is gekomen?"

„Als ik jou was, zou ik maar een beetje op m'n woorden letten, Jenkins. Dat is niemand minder dan leerling-tamboer Crow, de enige neef van sergeant Trott en van onze Pollie. Waarom vraag je dat zo?"

„Ik heb een boodschap voor hem."

„Een boodschap voor mij?" vroeg Olivier verbaasd.

„Wis en zeker. Ik ben een uurtje aan wal geweest en toen ik net weer in de roeiboot wou stappen, kwamen er twee dure heren op me af met de vraag of ik onze nieuwe tamboer een boodschap wilde overbrengen."

Olivier begreep er niets van.

„Twee heren?" zei hij. „Een boodschap voor mij?"

„Dure heren," herhaalde soldaat Jenkins. „Sjieke kleren, mooie wandelstokken, dikke ringen enzovoort. De ene droeg een lange groene jas en de andere een grote, vuurrode das. Ze vertelden me dat ze jou vanmiddag op de kade hadden gezien. Ze hadden even met je willen praten, maar ze waren je kwijtgeraakt in het gedrang. Ze hebben je iets zeer belangrijks mede te delen en ze verwachten dat je zo spoedig mogelijk even aan wal gaat om hen te ontmoeten in de herberg met de Zeemeermin. Ze logeren er in de kamer met de Dolfijn."

„De herberg met de Zeemeermin?" herhaalde Olivier met een diepe frons in het voorhoofd. „Nooit van gehoord. De kamer met de Dolfijn? Ik mag een biet zijn als ik er iets van snap. Wat zouden die vreemde heren van me willen?"

Met bezorgde blik keek hij de kleine kring rond.

HOOFDSTUK 3

Evenals Olivier richtten tenslotte ook Pollie en Pilchard hun blikken op soldaat Jenkins, die zich kennelijk gevleid voelde omdat hij het was geweest die al deze nieuwsgierigheid had teweeggebracht.

„Het leek wel een scène uit een toneelstuk," zei hij. „Die twee heren deden nu net alsof ze dachten dat deze kwajongen hier de lang gezochte erfgenaam van een groot vermogen was. Misschien waren het wel notarissen of advocaten of zo iets, die de een of andere nalatenschap moeten regelen. Het zou me niks verbazen als Olivier zo dadelijk schatrijk was en nog in de adelstand werd verheven ook. In ieder geval, ze willen hem onder vier ogen spreken."

Pollie zette grote ogen op.

„Denk je eens in, „Olivier, riep ze uit, „straks kom je nog als hertog of als graaf

„Een boodschap voor mij?" vroeg Olivier verbaasd.

terug, met een groot kasteel en een park vol herten eromheen. We moeten er dadelijk heen. Kom mee."

Ze greep Olivier bij de arm om de daad bij het woord te voegen, maar soldaat Pilchard hield hen allebei tegen.

„Kalm aan, jongelui," zei hij. „Laten we twee dingen niet vergeten. Het eerste is dat Olivier niet van boord gaat zonder eerst behoorlijk toestemming te vragen. En het tweede is dat jij blijft waar je bent, beste Pollie."

„Wat dunkt u, soldaat Pilchard," vroeg Olivier, „zou ik er eigenlijk wel heen gaan?"

Hij was zo blij dat hij veilig en wel aan boord van de *Zeeleeuw* was, dat de fantasieën over hertogen en kastelen maar weinig indruk op hem maakten. „Ik weet haast wel zeker dat er een misverstand in het spel is," voegde hij eraan toe. „Ik ben nu eenmaal die ik ben en dat is altijd zo geweest."

„Tja," antwoordde de oudere soldaat, „als er een grote erfenis op het spel staat, moet je er natuurlijk heen. Maar ik moet toegeven dat het allemaal nogal vreemd klinkt. Wat niet wegneemt dat er soms vreemde dingen gebeuren. Onbekende neven die tot hun stomme verbazing opeens van adel blijken en zo meer. Je moest toch maar even aan wal gaan, zou ik zeggen. Ze maakten toch een serieuze indruk, hè, Jenkins?"

„Ze waren de ernst zelf. En ze hebben me een florijn gegeven voor de moeite. Dure meneren, zoals ik al zei, met piekfijne manieren."

Pollie stampte op het dek.

„Natúúrlijk gaat Olivier aan wal; en natúúrlijk ga ik met hem mee. Als hij van adel is, ben ik het ook, want ik ben zijn nicht. En dan krijg ik een aparte loge in de opera en een hoed met veren en een hoop bedienden en. . ."

„Beste Pollie," zei soldaat Pilchard sussend, „het kan best zijn dat je de hertogin van Kent bent. Ik vind het prima. Maar sergeant Trott heeft mij opgedragen op je te passen en dus ga je niet van boord zolang ik dienst heb. En daarmee uit."

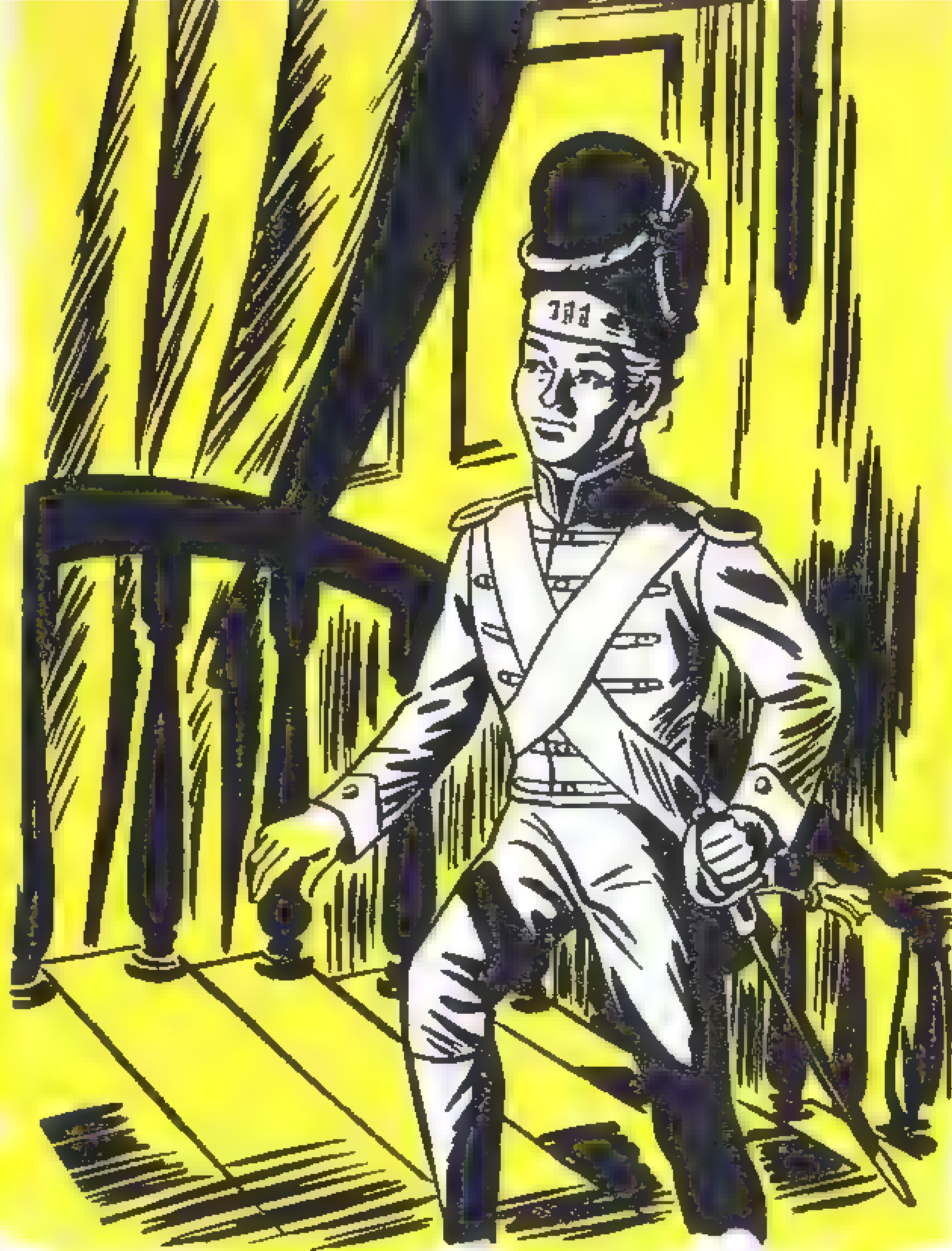
„Die heerschappen hebben trouwens gezegd dat Olivier alléén moest komen," vulde soldaat Jenkins aan.

„Blijf maar rustig hier, Pollie," zei Olivier. „Ik ben gauw genoeg terug en ik beloof je dat ik je alles zal vertellen. Hoor je, alles!"

„Allee dan," besloot soldaat Pilchard. „Kom, ik zal je duidelijk maken waar je verlof kunt vragen om een halfuurtje aan wal te gaan. En dan ga ik wel even met je mee. Ik wacht voor de deur van de herberg met de Zeemeermin om je veilig terug te brengen, of je nu graaf dan wel tamboer bent. Want één ding staat zo vast als een huis: je plicht is hier, bij het regiment!"

„Tot straks, Pollie," groette Olivier. „Ik kom zo gauw mogelijk terug."

Pollie maakte een diepe buiging. „Goede reis, meneer de graaf!" riep ze lachend, en daarna gingen soldaat Pilchard en tamboer Crow huns weegs.

Hij ging de trap op, die naar een schemerige gang bleek te leiden.

De oudere militair wisselde enkele woorden met een sergeant en weldra werden ze naar de kade geroeid. Olivier moest eerlijk bekennen dat het hem een beetje duizelde. Al die verhalen over rijkdommen en titels klonken hem maar ongeloofwaardig in de oren; en hij was verstandig genoeg om te geloven dat hij het slachtoffer van een misverstand was. Maar toch kon hij niet nalaten zich af te vragen wat hij zou doen áls hij rijk was. . .

In de eerste plaats zou hij de zorg voor zijn moeder op zich nemen, die dan niet meer aangewezen was op de karige inkomsten uit haar snoepwinkeltje. Hij zag zich al thuiskomen in een schitterend, roodgelakt rijtuig met een stel briesende paarden; en hij voelde in zijn zak al een zijden beurs propvol gouden munten. Hij stond juist op het punt zijn moeder mee te nemen naar zijn landgoed, waar vijftig bedienden voor hem bogen als knipmessen, toen de roeiboot de steiger bereikte. Met een gevoel van schaamte over zijn dwaze hersenschimmen merkte hij dat hij bloosde.

De herberg met de Zeemeermin was een langwerpig, laag gebouw, met een drukke binnenplaats, waar koetsiers bezig waren met het verzorgen van hun paarden en een aantal jongens ijverig de rijtuigen poetsten. Ze passeerden een hal met eiken lambrizering; en soldaat Pilchard vroeg waar de kamer met de Dolfijn was te vinden. Olivier werd naar boven verwezen met de raad op de vijfde deur links te kloppen.

„Luister, Olivier," zei soldaat Pilchard, „ik drink hier ondertussen een glaasje bier. Blijf niet te lang weg. Want wie je ook bent, je staat nog onder de krijgstucht en daar valt niet mee te spotten."

„Ik ben dadelijk terug, oom Pharo," antwoordde Olivier, op z'n eentje zo weinig op zijn gemak dat hij de soldaat niet eens meer als militair aansprak.

Hij ging de trap op, die naar een schemerige gang bleek te leiden en bleef staan voor de vijfde deur aan de linkerkant. Inderdaad, er was een fraaie dolfijn op geschilderd. Hij fronste zijn wenkbrauwen en hief vervolgens het hoofd op om de nodige moed te verzamelen. Daarna klopte hij aan, zich afvragend wat hem te wachten zou staan. Een prettige stem riep „Binnen!" en Olivier opende de deur.

Het was een tamelijk kleine kamer, eveneens van een eiken lambrizering voorzien en gezellig gemeubileerd. In het midden stond een ronde tafel met een kan wijn en een paar glazen. In een gemakkelijke armstoel zat een heer met de steel van een wijnglas te spelen. Zijn collega stond voor het raam, waarvan de luiken half gesloten waren. Beiden keken zij Olivier aan, die de deur achter zich sloot en vervolgens een buiging maakte.

„Om u te dienen, heren," zei hij beleefd.

„Aha," zei de man bij het raam, terwijl hij dichterbij kwam en Olivier door een monocle gadesloeg. „Aha, kom maar verder, vriendje, kom maar verder. Aardig dat hij komt, hè, Alan?"

De andere man stond op en nam de stop uit de wijnkan.

„Dat vind ik ook, George. Je lust zeker wel een glaasje, jongeman?"

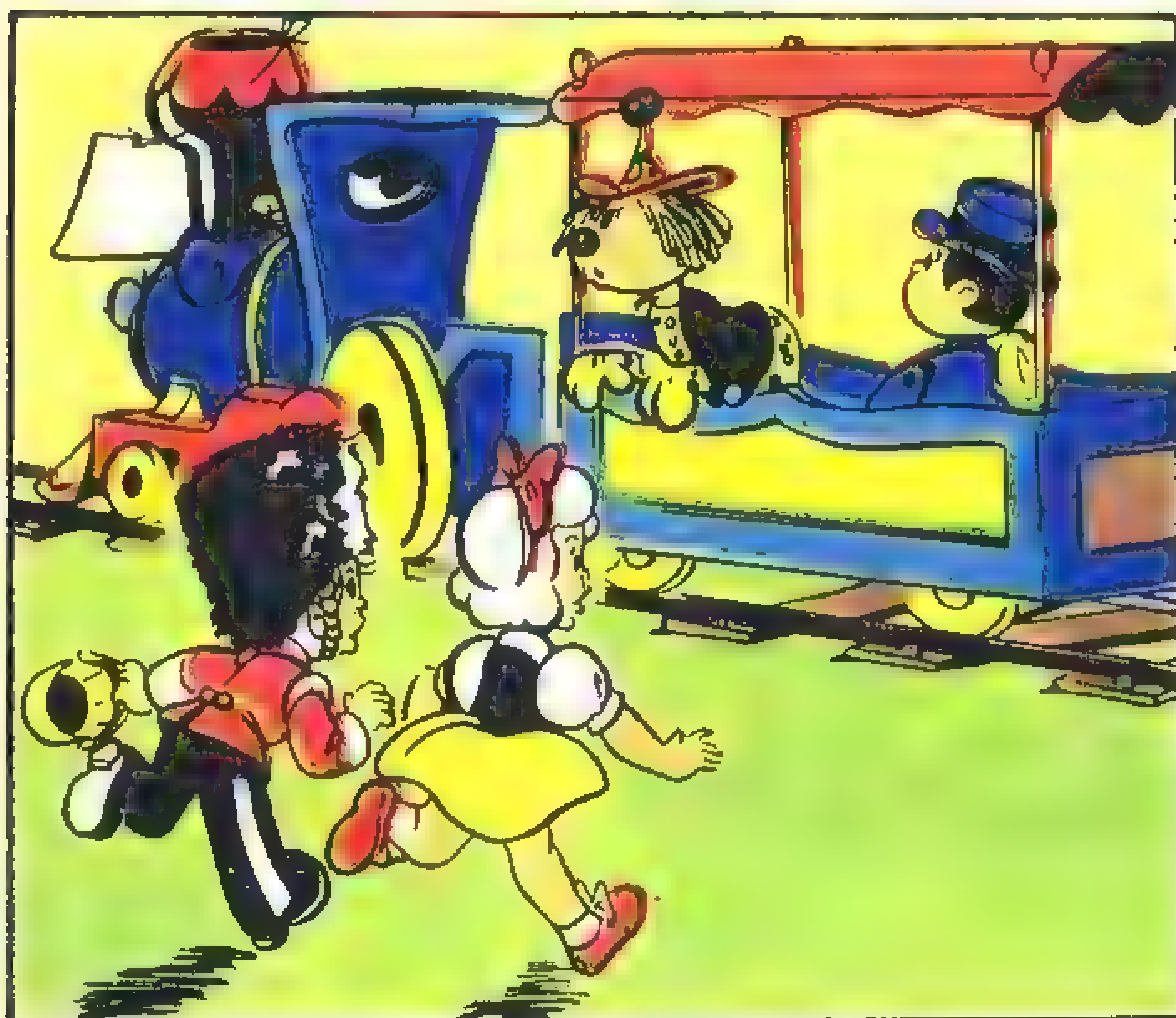
„Alstublieft, meneer, maar halfvol en met een beetje water graag."

Olivier deed een paar stappen naar voren totdat hij bij de tafel stond, terwijl de ene man hem een glas voorzette en de ander hem van top tot teen opnam, spelend met zijn monocle.

„Ga zitten, vriendje, en doe maar alsof je thuis bent. Je bent onder vrienden, weet je? Hoe is je naam?"

Wordt vervolgd

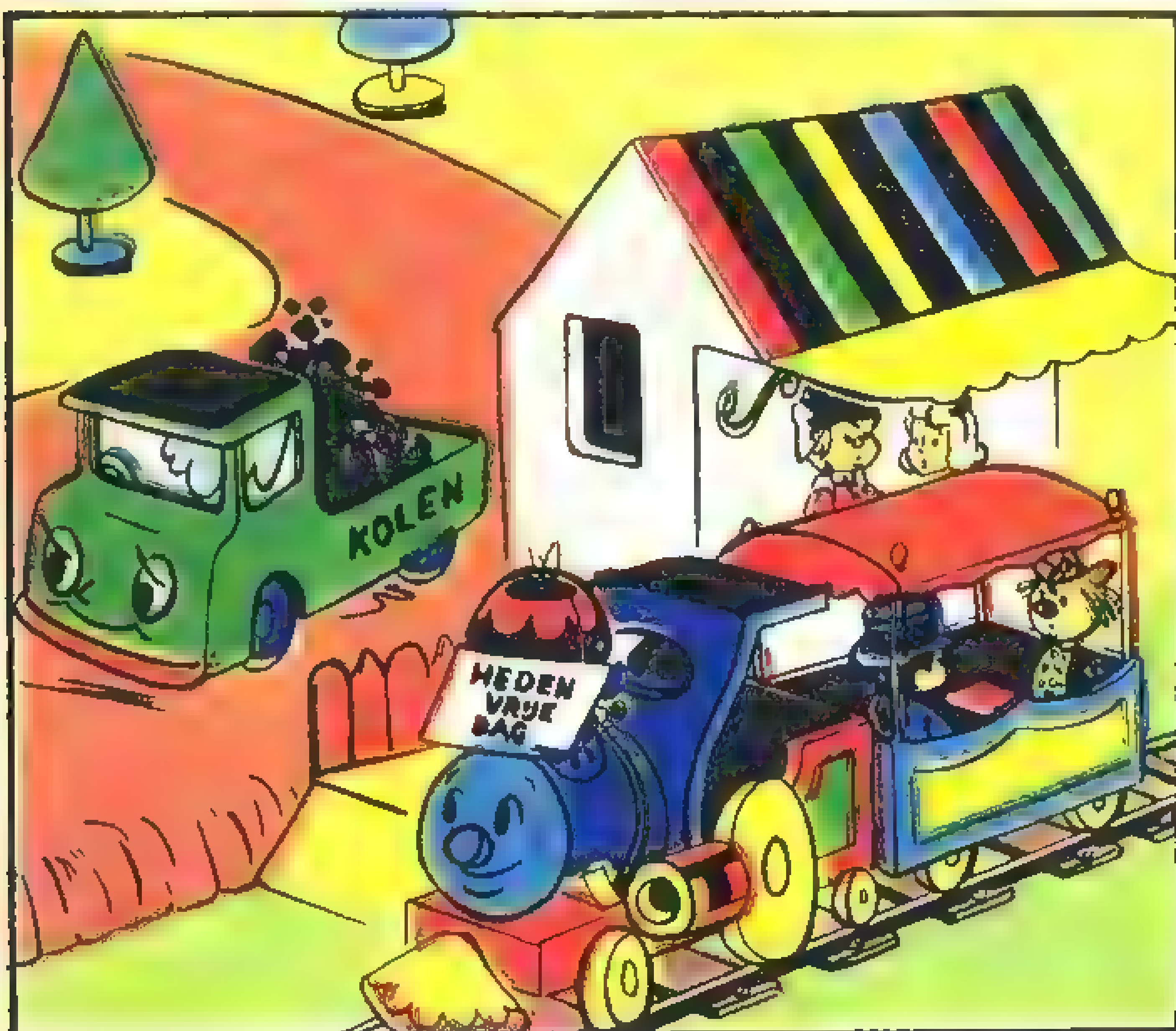
SPELEND

Het was prachtig weer om naar het strand te gaan. Wikwak de wekker en Willie Stropop gingen samen naar het station, waar Hakkepuf de locomotief al klaarstond. ,,Mooi," zei Willie, ,,we vertrekken dadelijk." Net toen Willie ongeduldig werd, zag hij Tommie en Dollie aankomen.

Willie begroette ze vrolijk, maar hij vond het vervelend dat Hakkepuf nog niet vertrok. ,,Wacht maar," zei Tommie, ,,ik zal hem eens vragen wanneer hij vertrekt." Wat schrokken ze, toen ze een bordje op Hakkepufs pijp zagen: Heden vrije dag, stond erop.

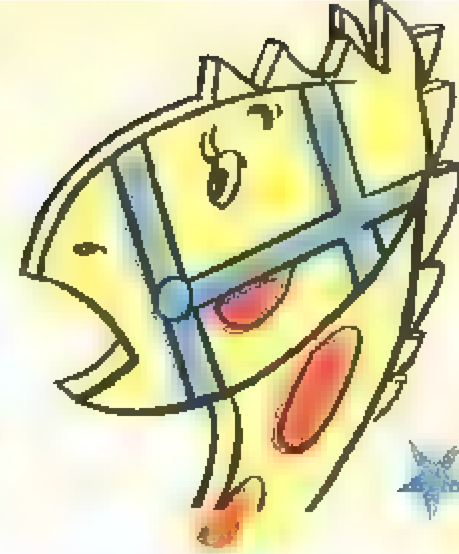

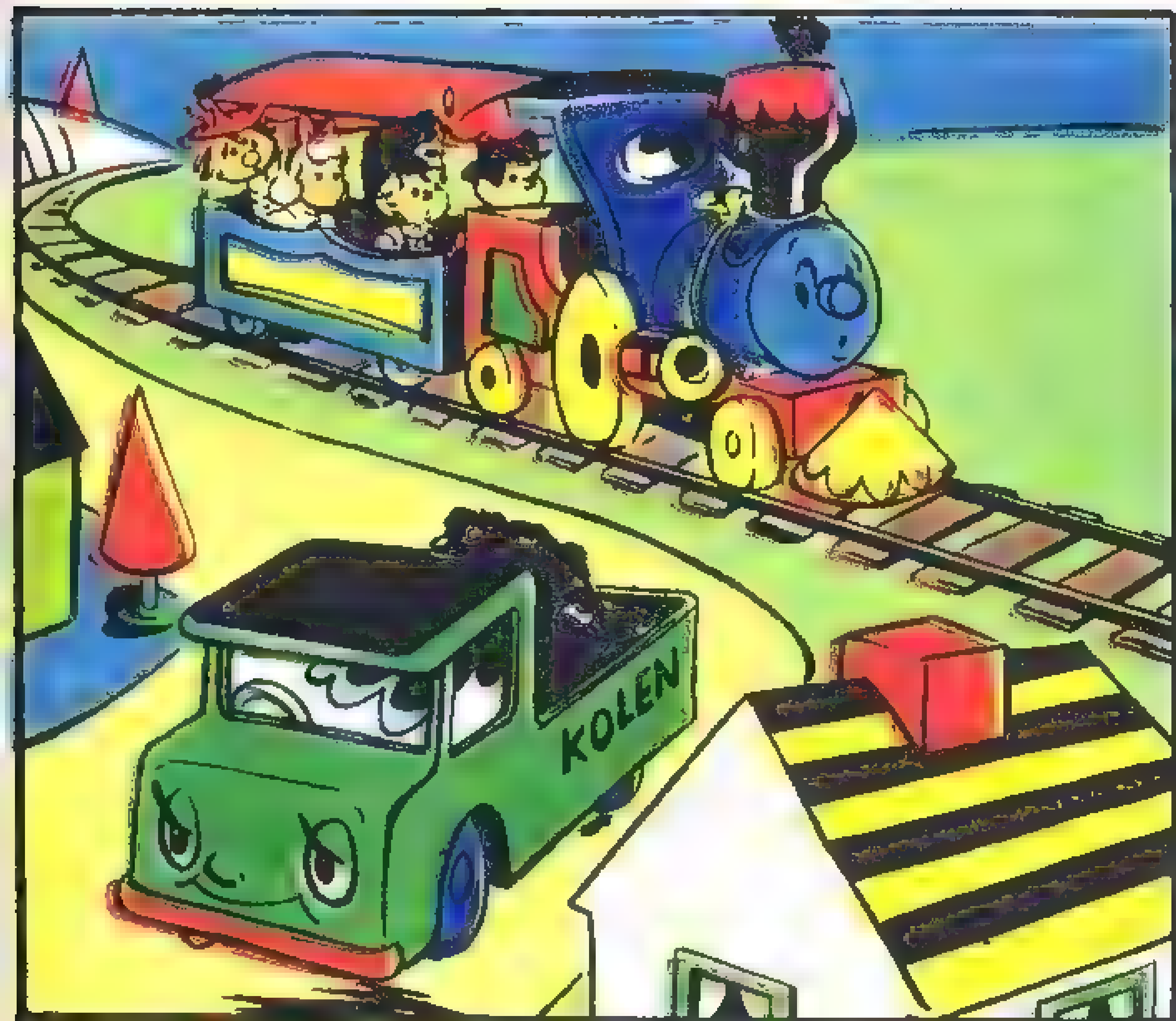
Dat was pech! Willie smeekte en Tommie pleitte, maar Hakkepuf bleef erbij dat het zijn vrije dag was. Er bleek niets aan te doen te zijn. Tommie ging het Dollie en Wikwak de wekker vertellen. Even later kwam Hakkepufs vriendinnetje Annie Lorrie voorbij.

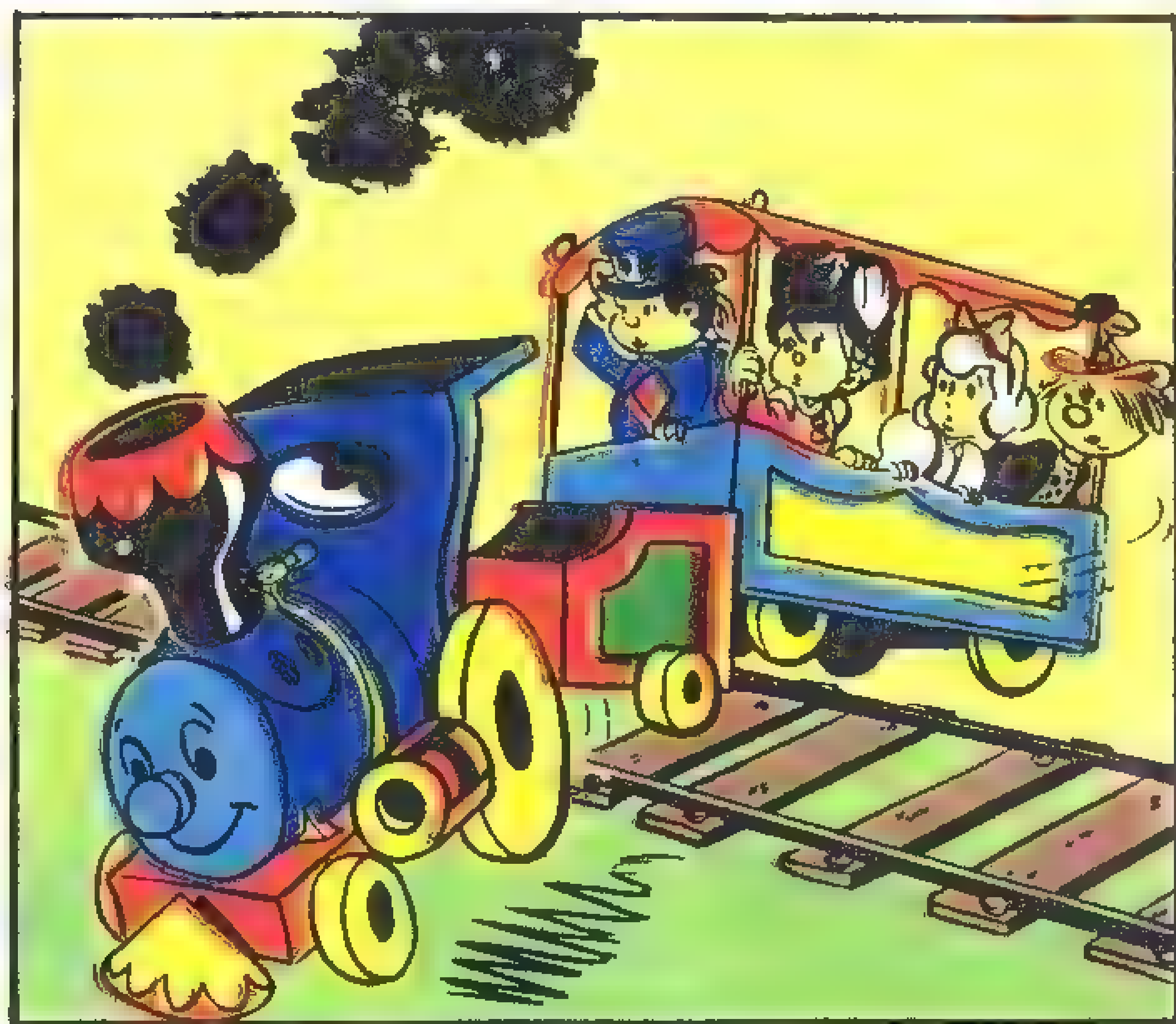
Hakkepuf zag haar en meteen begon hij in beweging te komen. Even later was Hakkepuf al onderweg. ,,Stap in!" riep Willie nog terwijl ze het station uitreden. Tommie kon nog net in de laatste wagen springen. ,,Wat mankeert Hakkepuf opeens?" vroeg Willie.

SPEELGOED

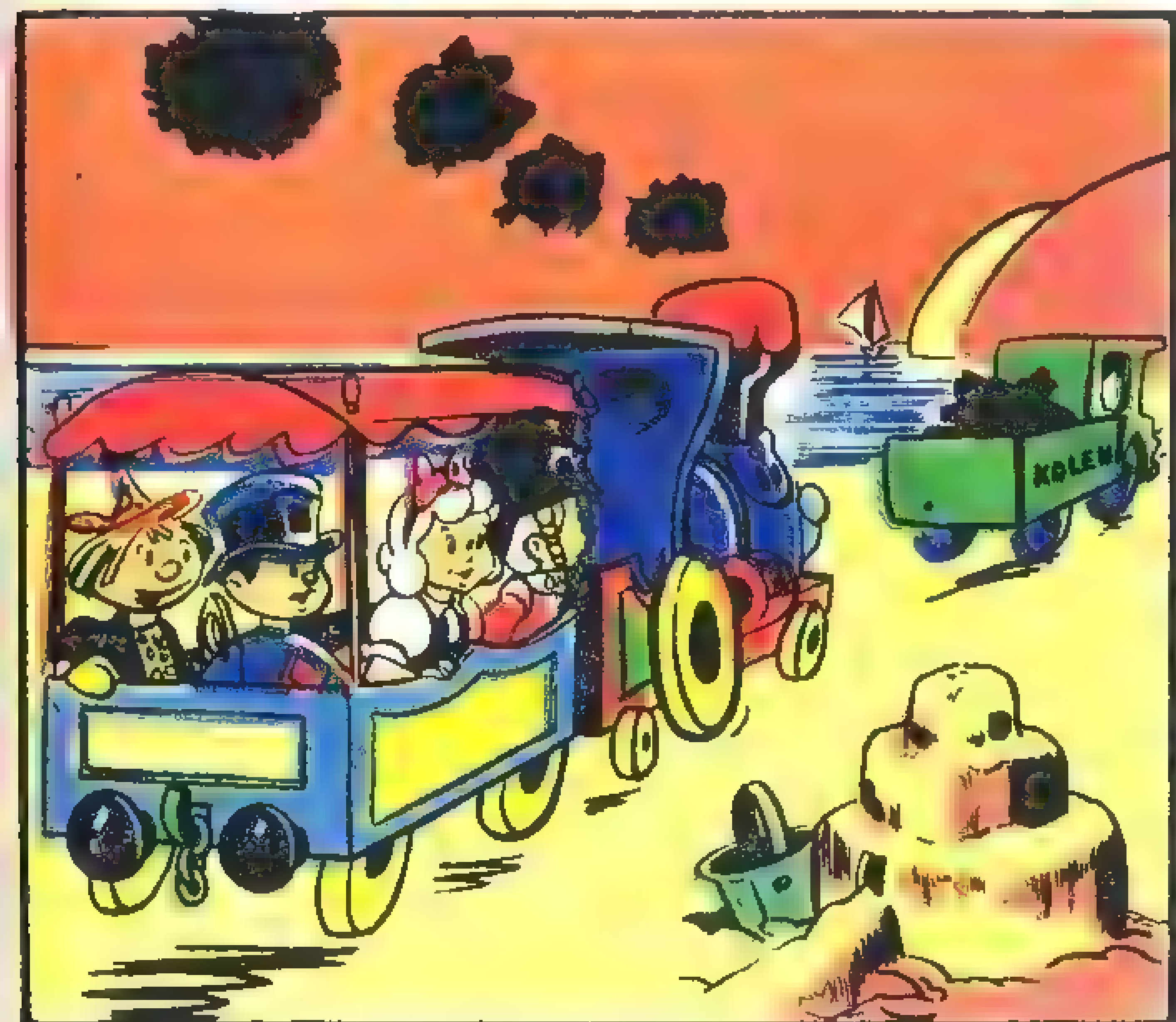

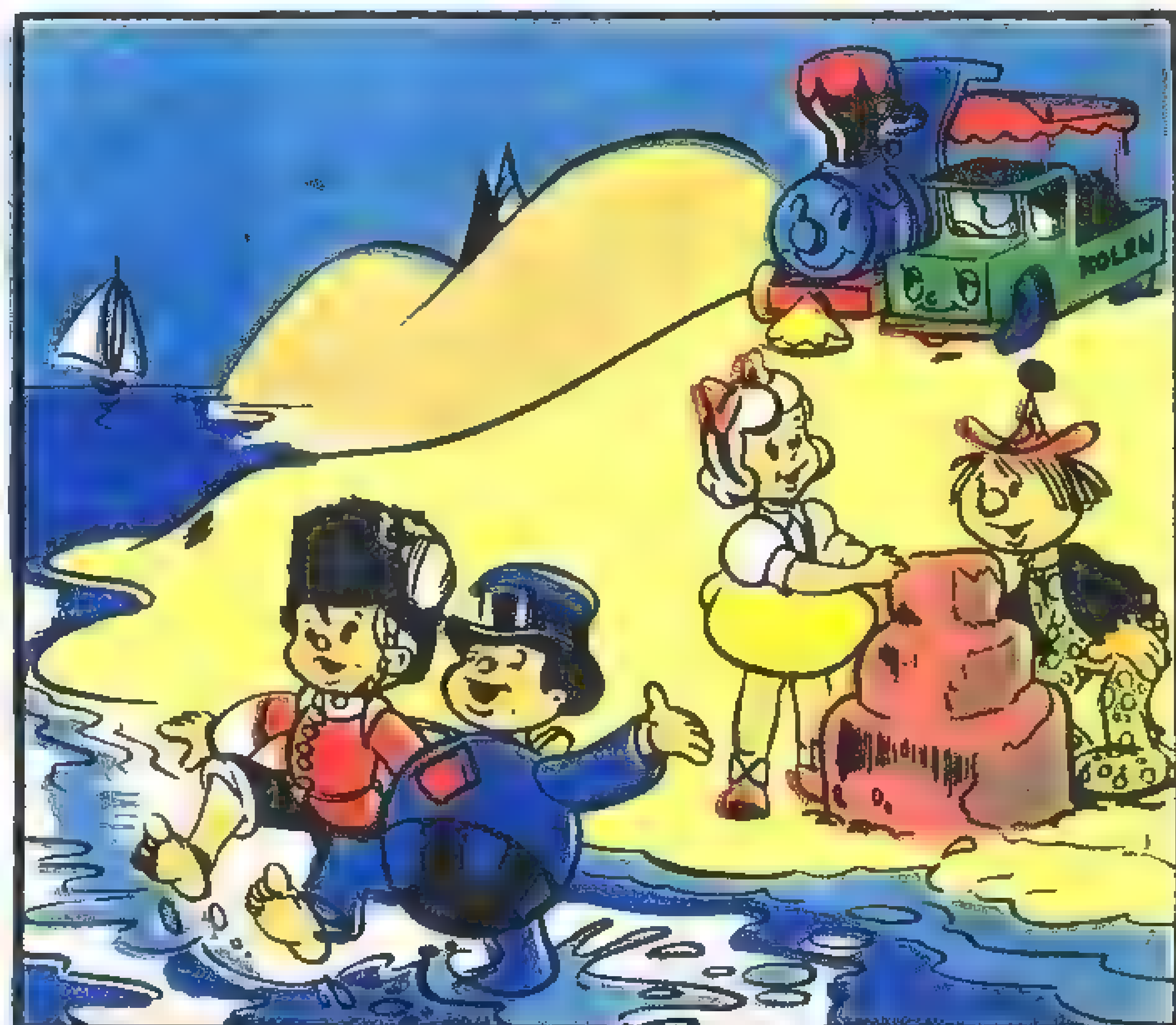
Hakkepuf mankeerde niets, integendeel. Maar toen de weg, die naast de spoorweg liep, afboog en Annie Lorrie verdween, remde Hakkepuf zo hard, dat de passagiers bijna de wagen uit tuimelden. Was Hakkepuf gestruikeld?

„Nee maar!" riep Tommie uit, toen Hakkepuf met een sprongetje uit de rails liep en achter Annie Lorrie aan liep. „Wat gaat Hakkepuf nou beginnen?" riep Dollie angstig uit, terwijl ze zich vastklemde en uit het raampje keek. Hakkepuf was intussen al zijn passagiers vergeten.

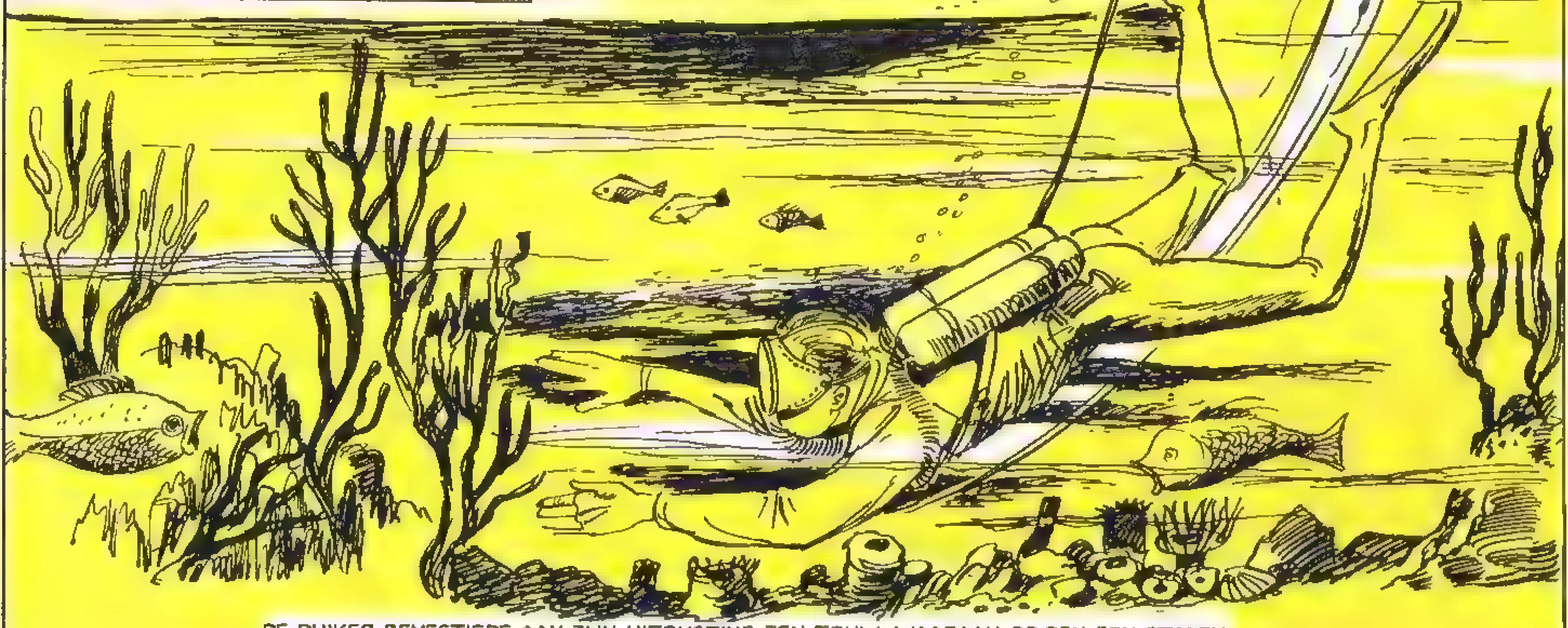

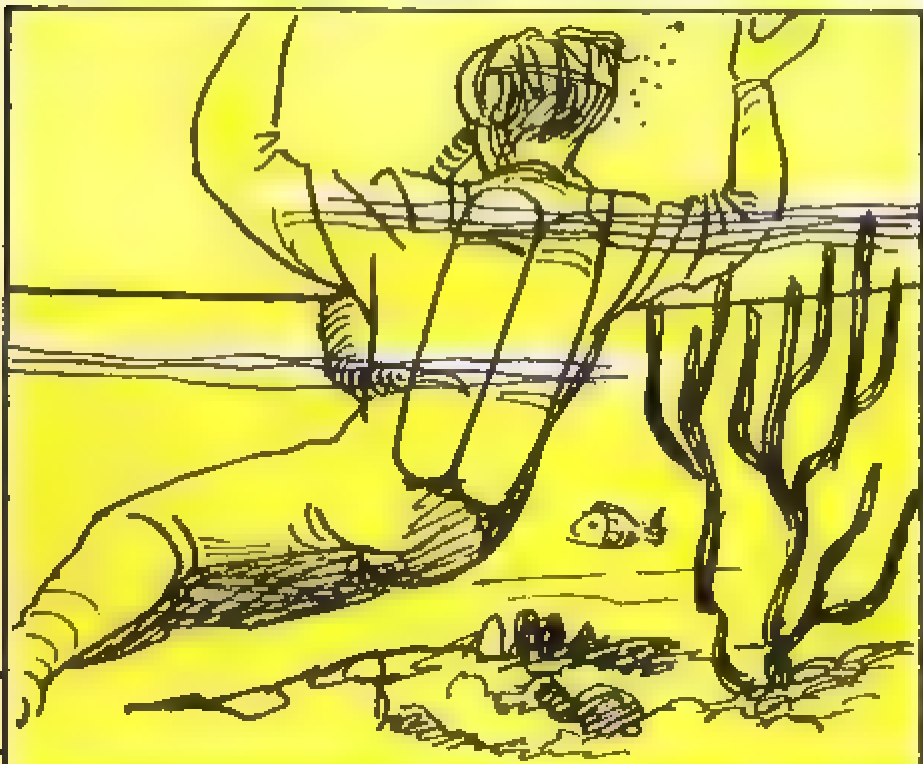
Even later reden ze door de duinen. „Hoera, we zijn bijna aan het strand," riepen de reizigers, maar ze waren niet de enige badgasten. Want voor Hakkepuf uit liep Annie Lorrie over het strand. „Aha!" lachte Tommie, „dus daar rende Hakkepuf achteraan."

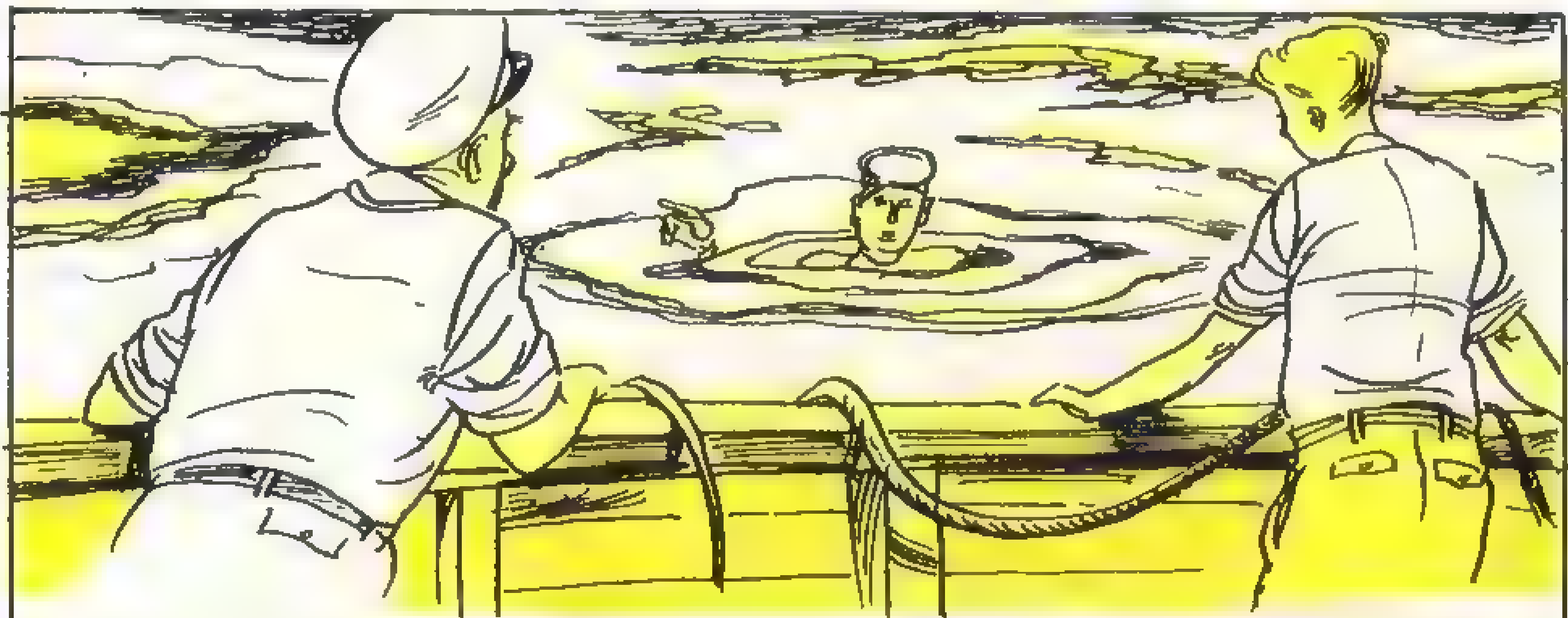

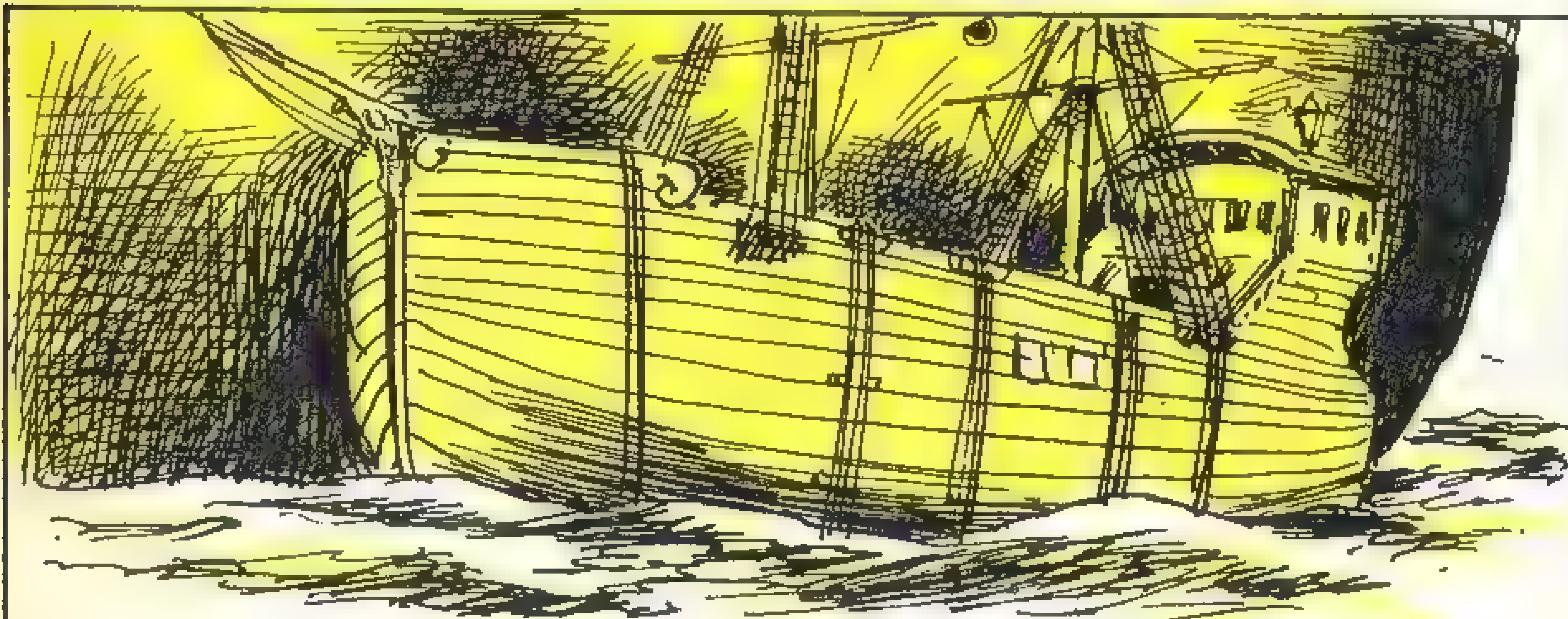
„Annie is mijn vriendinnetje," lachte Hakkepuf, „ze voorziet me elke dag van steenkolen." Maar Annie had vandaag ook haar vrije dag en Hakkepuf was nu blij dat hij haar nagereden was. Ze bleven naast elkaar wachten, terwijl iedereen zich vermaakte aan het strand.

Thore maakt een wereldreis

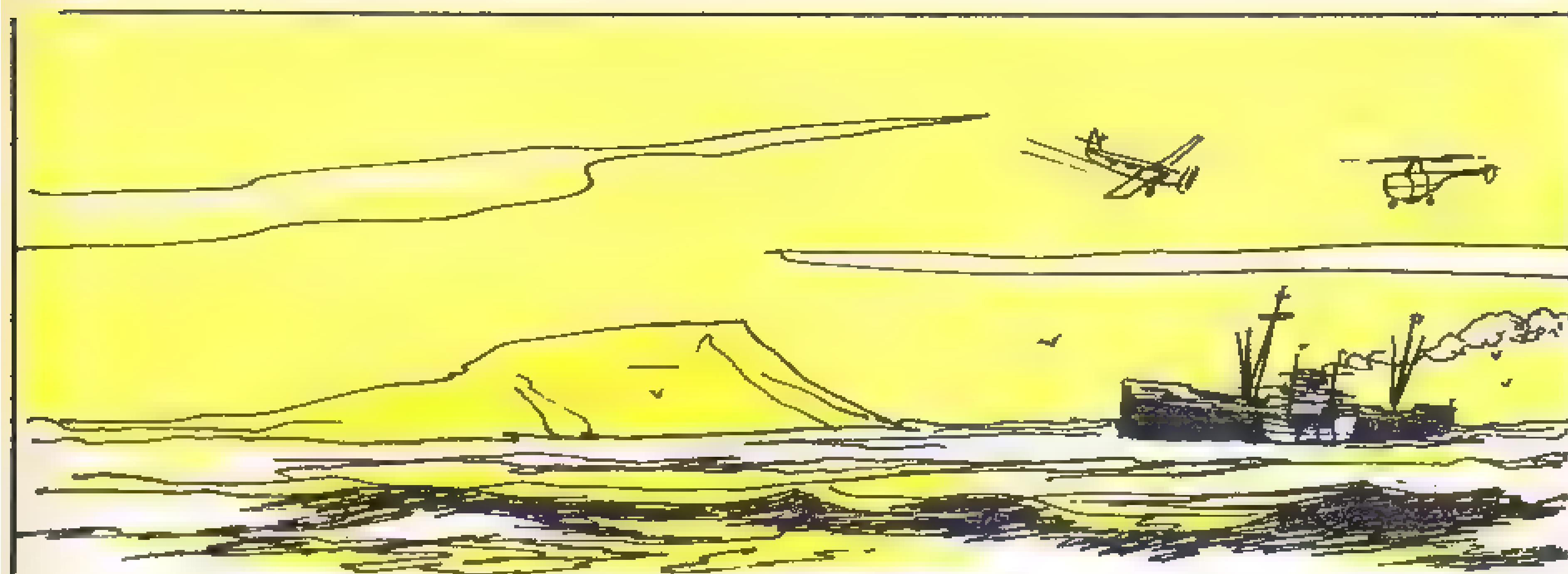

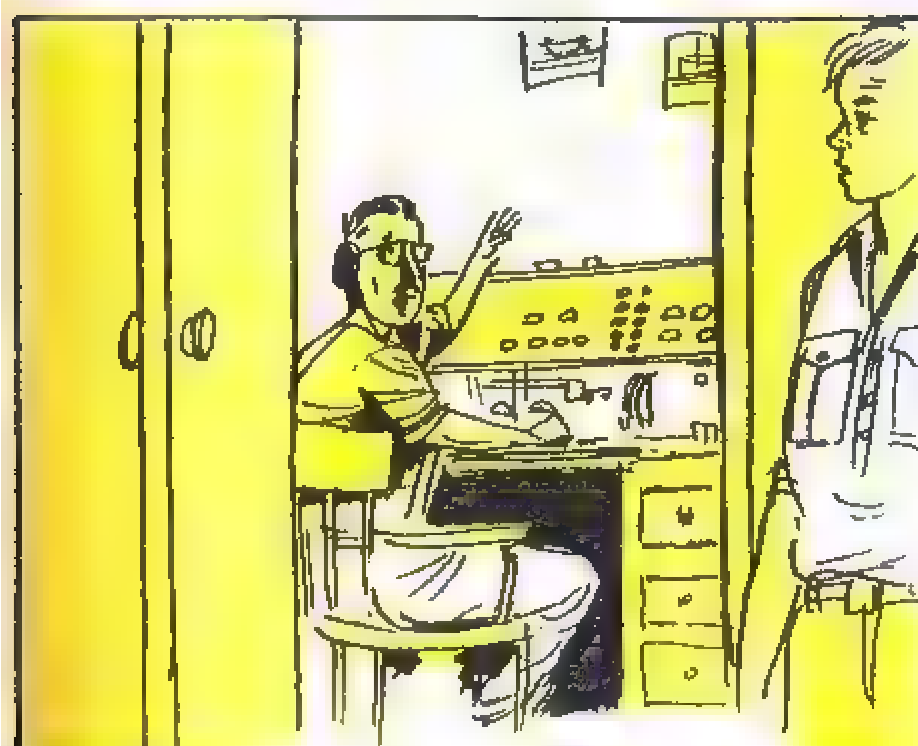

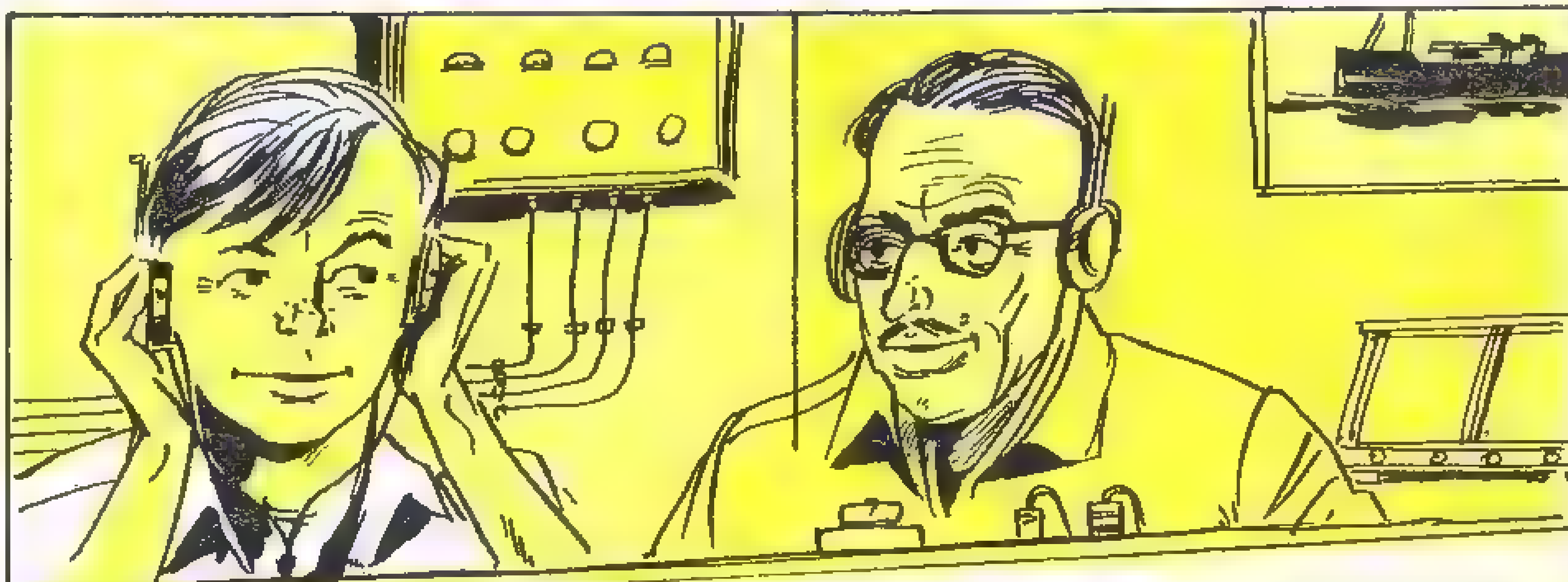

ZOU HET MISSCHIEN OOK TER ORE KOMEN VAN DEGENE, DIE VÓÓR HEM OP HET ONBEWOONDE EILANDJE WAS GEWEEST EN WAARSCHIJNLIJK MEER RECHT OP DE MERKWAARDIGE VONDST HAD. HET NIEUWS WAS INDERDAAD ALGEMEEN BEKEND GEWORDEN, WANT TOEN ZIJ DE KUST NADERDEN,

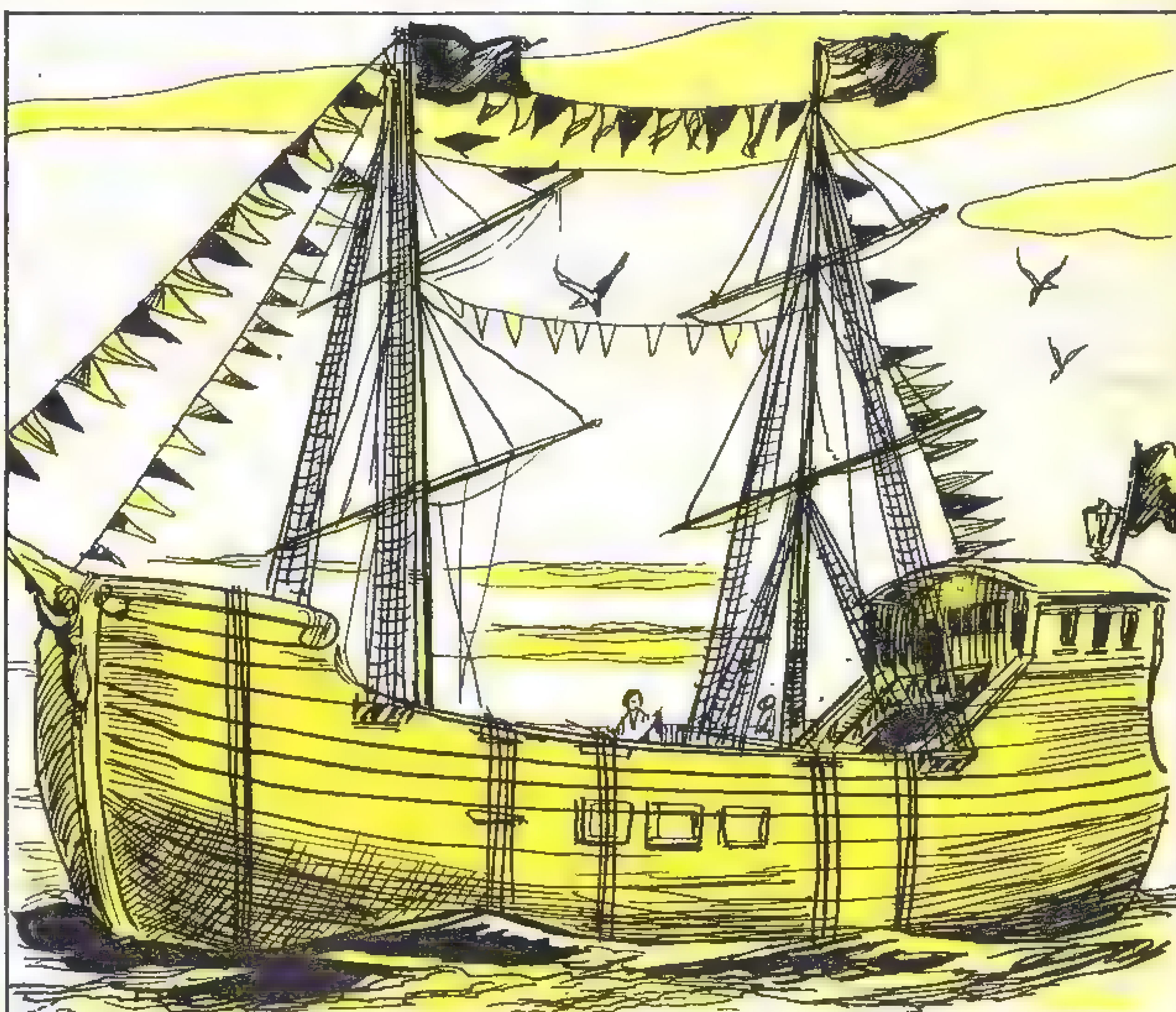

VERSCHENEN ENKELE VLIEGTUIGEN MET FOTOGRAFEN EN RADIOVERSLAGGEVERS, DIE HET EINDE VAN DE MERKWAARDIGE REIS WILDEN VERSLAAN.

TOEN THORE VOORBIJ DE RADIOHUT KWAM,

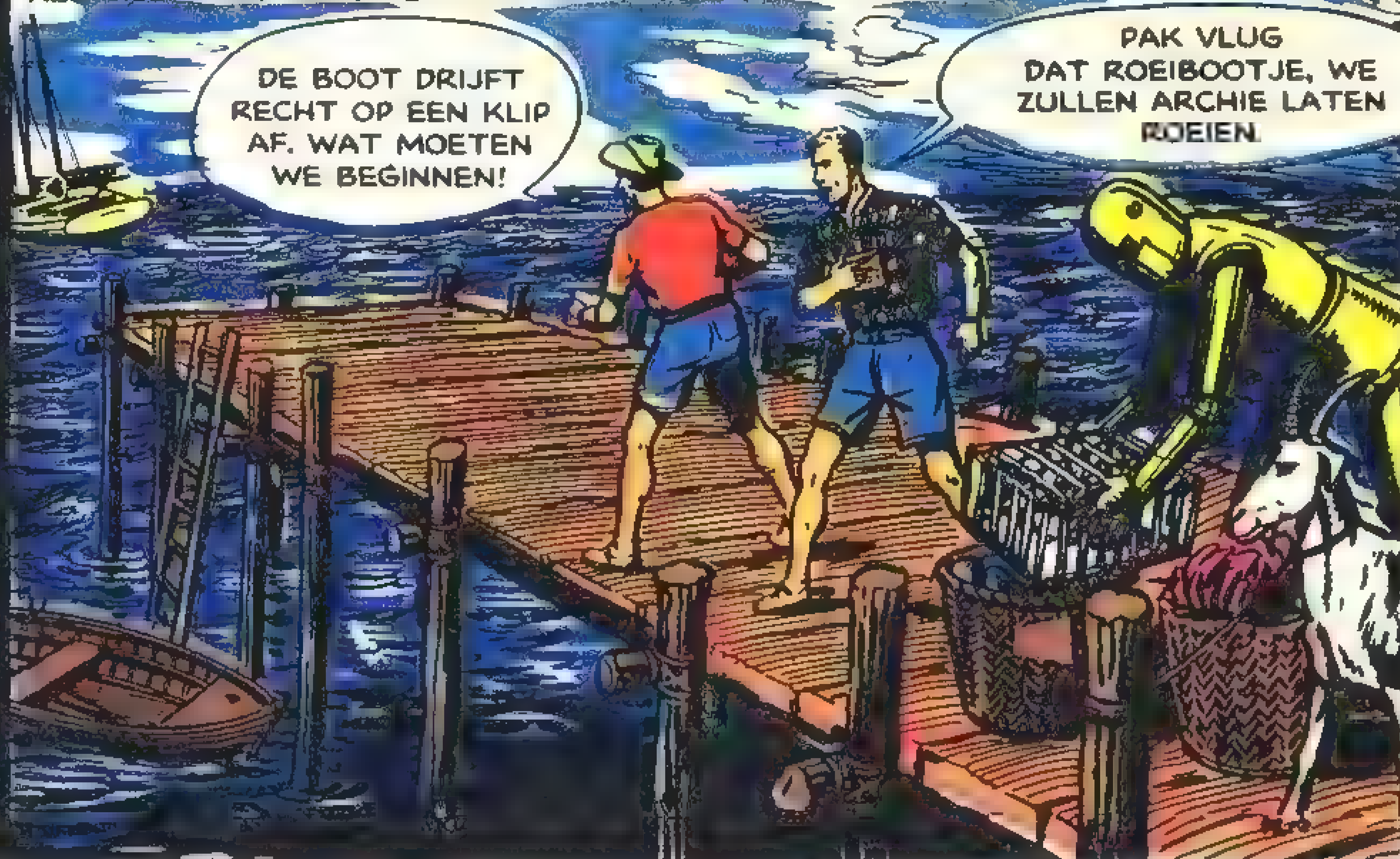

RIEP DE MARCONIST HEM EVEN BINNEN.
HIJ GAF THORE EEN KOPTELEFOON EN NU KON THORE LUISTEREN NAAR HET GEESTDRIFTIGE OOGGETUIGEVERSLAG VAN EEN RADIOREPORTER. HIJ BEGREEP DAT VELE LUISTERAARS DE AANKOMST IN DE HAVEN ZOUDEN WILLEN BIJWONEN.

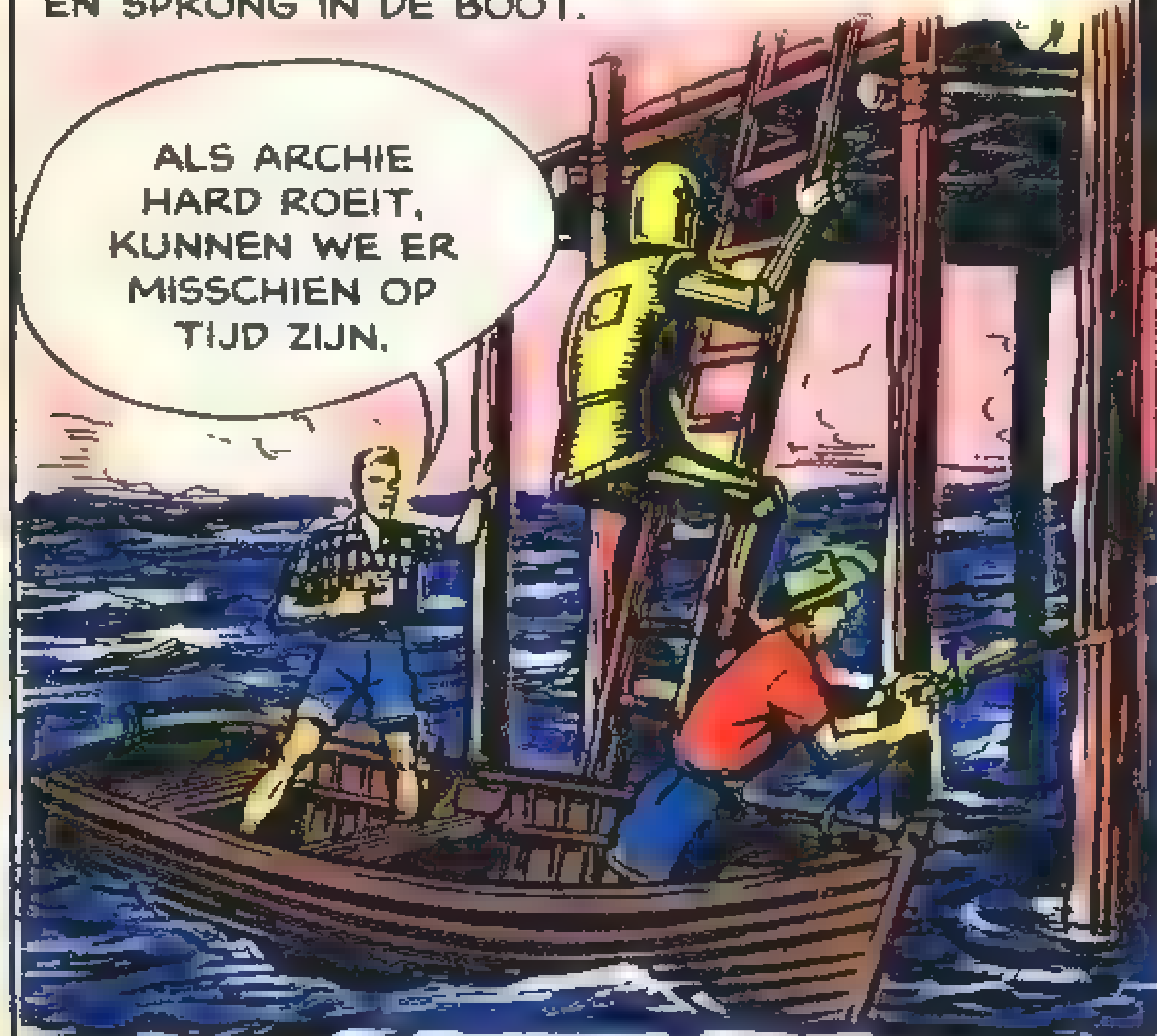

TOEN HIJ DIT AAN ZIJN VRIEND DE KOK VERTELDE

LIEP DEZE NAAR EEN KIST, WAARIN EEN STAPEL VLAGGETJES WAS OPGEBORGEN.

WANT, ZEI DE KOK, ALS ER STRAKS INDERDAAD VELEN HUN BINNENKOMST IN DE HAVEN WILDEN MEEMAKEN, MOESTEN ZIJ OOK ZORGEN DAT HET OUDE SCHIP ER ZO FEESTELIJK MOGELIJK UIT ZAG. NA ENKELE UREN VAN HARD AANPAKKEN ZAG HET SCHIP ER PRACHTIG UIT.

De man van staal

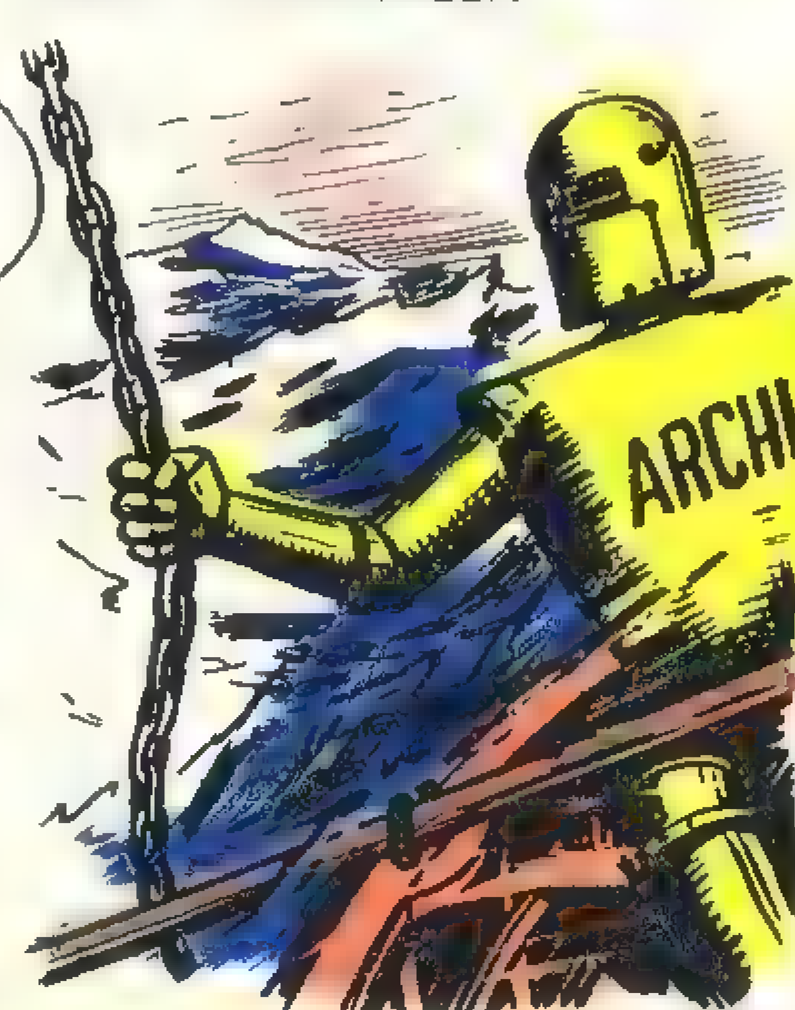

KEN MAAKTE DE ANKERKETTING AAN DE ROEIBOOT VAST; TOEN BEGON EEN ZWAAR SLEEPKARWEI.

WE ZULLEN OP DE STEIGER AANKOERSEN, DAN KUNNEN WE DAAR AANLEGGEN.

ZOU DAT LUKKEN? ZOU ARCHIE HET UITHOUDEN?

PATCH KEERDE ZICH TELEURGESTELD NAAR DAGUSTA.

DIE MAN VAN STAAL! NU IS ONS PLAN OM HUN BOOT TE LATEN ZINKEN NOG MISLUKT!

NIET ZO SOMBER, VRIEND. DE STORM STEEKT OP EN IK HOOP NOG ALTIJD HET EERST BIJ HET VLIEGTUIG TE ZIJN.

LANGZAAM NADERDE ARCHIE DE LANDINGSSTEIGER.

MAAR OPEENS STAK DE STORM IN ALLE HEVIGHEID OP EN DREEF HET JACHT DWARS VOOR DE STEIGER.

KEN UITTE EEN KREET VAN SCHRIK.

TED, PAS OP, DIRECT SLAAT HIJ TE PLETTER TEGEN DE STEIGER.

ARCHIE TROK ZO HARD AAN DE RIEMEN ALS HIJ KON.

HET GAAT NIET, ARCHIE KAN NIET TEGEN DE STORM OP. DAT KOST ONS DE BOOT!

DAGUSTA SLOEG DE MOTOR VAN ZIJN JACHT AAN.

HUN JACHT SLAAT TE PLETTER, ZELFS DE MAN VAN STAAL KAN NIETS BEGINNEN!

VOORDAT DE BOOT GEREPAREERD IS, ZIJN ER KOSTBARE WEKEN VERLOPEN EN INTUSSEN HEBBEN WIJ DE LADING UIT HET VLIEGTUIG GEHAALD. HET GAAT BEST...

Katy knapt het wel op

HET BRIEFJE DAT DE ONSCHULD VAN DE KINDEREN MOEST BEWIJZEN:

Ondergetekende verklaart dat hij het horloge bij het tolhuis heeft laten liggen en dat het niet door kinderen gestolen is.
H. A. Hulse

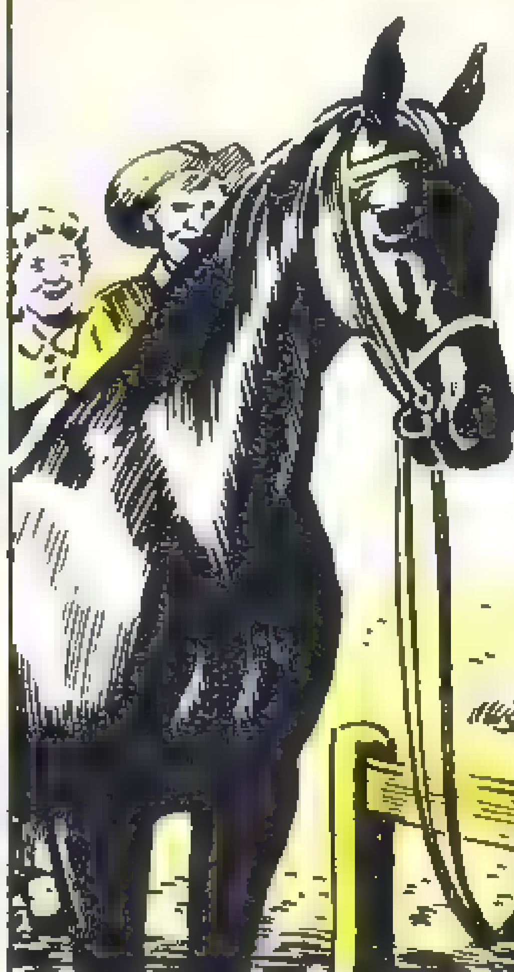
KATY MAAKTE DE ACHTERKANT VAN HET HORLOGE OPEN. DE NAAM VAN DE EIGENAAR STOND ERIN GEGRAVEERD.

OVERTUIGEND BEWIJS DUS...

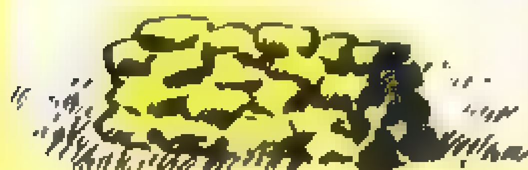

OPGEWEKT REDEN ZE TERUG NAAR HUIS; NU CROWLEY GEWAARSCHUWD WAS, ZOU HIJ WEL GEEN MOEILIJKHEDEN MEER VEROORZAKEN. EN DAT ALLES DANK ZIJ DUKE. ALS DUKE NU OOK NOG EEN PRIJS WON IN DE WEDSTRIJDEN, DAN WAS DE OLMENHOVE GERED. ALLEEN... DUKE WAS BANG OM OVER STENEN MUURTJES TE SPRINGEN

5

De geheimzinnige professor Brand

door Mary Fitt

KORTE INHOUD: *De wezen Marjan en Peter Arends krijgen in Sjanghai, waar zij bij de familie Dupré wonen, bezoek van professor Brand. Deze wil zijn oudoom Theophilus opsporen, die lang geleden bij de opiumbestrijding in China is verdwenen; zijn enige aanwijzing is de helft van een kaart, waarvan de jonge Arendsen de andere helft hebben. Des avonds worden zij ontvoerd, als Chinezen vermomd en evenals Brand op een schip gebracht, dat de Jangtse opvaart.*

Tsjang had veel verstand van koken. Meestal zette hij een voortreffelijk maal op tafel, bestaande uit rijst, varkensvlees, uien, bamboeloten en zelf gevangen vis. De professor kon er niet zo goed tegen en zat telkens weer stilletjes te mopperen op de dikke olie, die Tsjang gebruikte. Maar Peter en Marjan waren gewend aan Chinees eten en vonden het heerlijk. Ze gaven de kok weleens een complimentje, in de hoop dat hij wat toeschietelijker zou worden, maar hij liet zich nooit uit zijn tent lokken.

„Wat ze ook met ons van plan zijn, we behoeven in ieder geval niet van honger om te komen," merkte Peter op.

Naarmate de reis langer duurde, raakten ze op het mooie uitzicht langs de oevers uitgekeken. De vaartuigen op de Jangtse waren altijd hetzelfde: kleine stoomboten, motorboten, sampans met rode zeilen en jonken van allerlei grootten. Meestal bleven ze in de hut en spraken over de vreemde situatie, waarin ze verzeild waren geraakt. De professor lieten ze meestal buiten hun gesprekken. Ze hadden een beetje medelijden met hem, omdat hij zo oud was. Hij sliep het grootste deel van de dag en bracht de rest zoek met mopperen over het eten, de duffe lucht in de jonk en de zwijgzaamheid van de bemanning. Zelfs het weer beviel hem niet. Als de zon scheen vond hij het te warm, maar zodra er een lichte bries opstak, klaagde hij over de kou. Toch was het heerlijk lenteweer. Als ze zich telkens weer niet hadden behoeven af te vragen welk lot hun aan de bovenloop van de Grote Rivier wachtte, zouden Peter en Marjan het een prachtige vakantiereis hebben gevonden.

Marjan had midscheeps een plekje ontdekt, waar ze rustig met elkaar konden praten zonder de professor uit zijn slaap te houden. Er stonden een aantal houten kratten op elkaar gestapeld, die hen aan het gezicht van de bemanning op het dek onttrokken, zonder dat ze de indruk wekten zich voor hun bewakers te willen verbergen.

„We moeten iets doen," zei Peter op zekere dag. „Zo kan het niet langer!"

„Maar we kunnen niets doen," antwoordde Marjan.

„Dat weet ik nog zo net niet," zei Peter opstandig. „Ik zou best over boord kunnen springen en naar de wal zwemmen. Of aan de bemanning van een andere boot gaan vertellen wat hier aan de hand is."

„Volgens mij zou die bemanning je meteen naar kapitein Toeng terugsturen," zei Marjan beslist. „Nu kunnen we tenminste nog vrij rondlopen. Als we proberen te ontsnappen en ze krijgen ons weer te pakken, zullen ze ons veel hardhandiger aanpakken!" Ze zuchtte eens. „Ik vind het alleen zo eng dat niemand een woord tegen ons spreekt. Het kan best zijn dat behalve de kapitein niemand op het schip weet, waarom we aan boord zijn, en dat ze alleen uit angst voor straf zo koel tegen ons doen, omdat die mijnheer Toeng dat nu eenmaal heeft gezegd. We zouden hen toch niet kunnen overtuigen. Misschien zou de professor het kunnen, als hij het probeerde. . ."

Peter maakte een woedend gebaar.

„Die slaapt liever! We hebben meer last dan gemak van hem. Hij put zich uit in verontschuldigingen omdat hij ons in moeilijkheden heeft gebracht, maar daar hebben we niets aan. Op hem behoeven we niet te rekenen. Hij is veel te bang."

Marjan dacht even na.

„Dan zullen we er zelf iets op moeten vinden. Misschien kunnen we iets meer te weten komen, als we de gesprekken van de bemanning afluisteren. Ze praten heel wat af, als ze zitten te eten. We zouden kunnen zeggen, dat we het in de hut te benauwd vinden en liever op het dek willen eten, en dan ongemerkt in hun richting sluipen."

Peter keek zijn zusje bewonderend aan.

„Een goed idee!" zei hij opgewonden. „Laten we het vanavond proberen. Tsjoeng komt ons altijd om zes uur ons eten brengen. Dan zeg jij tegen de professor dat je hoofdpijn hebt en verbergt je tussen de kratten. Even later doe ik dan net alsof ik me bezorgd over je maak en kom ook naar buiten. Afgesproken?"

„Afgesproken," zei Marjan. Haar hart klopte in haar keel, maar ze deed haar best niet te laten merken dat ze eigenlijk doodsbang was.

Om vijf uur begon een zware regen te vallen, een van die plotselinge buien die in dat deel van China herhaaldelijk het mooie lenteweer afwisselen. Peter en Marjan keken bezorgd naar de lucht en vreesden al, dat er niets van hun plannetje terecht zou komen.

„Het is natuurlijk ontzettend verdacht, als jij zegt dat je je eten liever in de stromende regen dan in de hut wilt oppeuzelen," zei Peter ongerust.

Maar vlak voor zes uur hield de regen even onverwacht op als hij was begonnen. Het plan van Marjan lukte best. Ze vond een plekje bij de kratten, waar ze de Chinezen aan tafel duidelijk kon horen praten, en wachtte ongeduldig totdat Peter eveneens uit de schaduw van de hut te voorschijn kwam. Het was droog, maar de regenwolken hingen nog laag boven de rivier en zorgden voor een donkere avond.

„Zijn ze er allemaal?" fluisterde Peter.

Marjan knikte. „Hoe is het met de professor? Zei hij niets?"

„Nee," zei Peter minachtend. „Hij at zijn bord leeg en kroop weer op zijn schapevacht."

„Weet je zeker dat hij ons niet achternakomt? Hij zou alles bederven. Maakte hij zich helemaal geen zorgen over mijn hoofdpijn?"

„Hij? Geen ogenblik. De professor is alleen maar bezorgd voor zijn eigen hachje."

„Er is iets dat ik niet begrijp," merkte Marjan op peinzende toon op. „Als hij zo'n lafaard is, waarom is hij dan naar China gekomen? Hij wist dat hij hier gevaar liep."

„Daar heeft hij waarschijnlijk geen minuut bij stilgestaan," antwoordde Peter onverschillig. „Pas toen mijnheer en mevrouw Dupré hem erop wezen, dat die Chinese brief best een valstrik zou kunnen zijn, begon hij er ernstig over te denken. Hij had alleen maar oog voor de schat van zijn oudoom Theophilus."

Marjan legde plotseling haar hand op zijn mond.

„Luister!" zei ze zacht.

Ze konden niet alles horen, wat door kapitein Toeng en zijn mannen werd be-

„Het is nog twee nachten varen," antwoordde de forsgebouwde Toeng.

sproken. Dat was ook niet nodig, want aanvankelijk praatten ze allemaal door elkaar heen over hun vrouw en kinderen, of over wat ze aan het einde van de reis verdiend zouden hebben. Toen riep een van de matrozen ineens:

„Zeg, kapitein! Wanneer komen we in Sja Sze aan?"

„Het is nog twee nachten varen," antwoordde de forsgebouwde Toeng. „Maar we gaan ongeveer vijftig kilometer van de stad zelf voor anker. Ik heb geen zin om de rivierpolitie aan boord te krijgen."

Tsjang, de kok, keek op.

„Mag ik dan aan land gaan? Ik heb een oom in de buurt van Sja Sze wonen."

„Geen sprake van!" besliste Toeng. „We blijven er maar heel kort liggen. Trouwens, ik geloof dat jij in iedere stad een oom hebt wonen, Tsjang."

De kok lachte breed.

„Al goed, kapitein. Ik had alleen wat verse vis en zo willen inslaan. En mijn oom is een zeer gastvrij man. Ik weet zeker dat hij ons een feestje had aangeboden."

De andere Chinezen slaakten geestdriftige kreten en drongen er bij de kapitein op aan, dat hij het bezoek aan Sja Sze wat zou verlengen. Maar Toeng bleef onvermurwbaar.

„We hebben haast," zei hij. „Zodra we onze lading kwijt zijn, keren we naar Sjanghai terug!"

Een van de matrozen keek hem verbaasd aan. „Welke lading? Ik dacht dat de *Hui* een motorjacht was. Zo'n schip neemt heus geen lading van ons over."

Toeng wierp hem een nijdige blik toe.

„Je bent niet erg snugger, Wang. Natuurlijk bedoel ik de oude man, de jongen en het meisje. De *Hui* neemt ze in Sja Sze van ons over en vaart dan verder stroomopwaarts."

„O," zei de ander beduusd. „En waar gaat de *Hui* dan naar toe?"

Kapitein Toeng schudde het hoofd.

„Dat weet ik niet," antwoordde hij kortaf.

Peter stiet Marjan aan en fluisterde haar in het oor:

„Natuurlijk weet hij het best. Hij wil het de anderen alleen niet vertellen!"

Niemand onder de gewone bemanningsleden scheen bijzonder veel belangstelling voor de drie passagiers te hebben. Ze begonnen een gesprek over de bovenloop van de Grote Rivier, die de meesten uitsluitend bleken te kennen van horen zeggen. Een van de matrozen vertelde, dat het er geducht spookte. De Jangtse slingerde zich daar door nauwe rotsspleten en over stroomversnellingen en men moest een ervaren stuurman aan het roer hebben staan om niet zijn schip en zelfs zijn leven te verspelen.

„Ik geloof, dat we nog een paar benauwde uurtjes voor de boeg hebben," merkte Peter zachtjes op, toen ze naar hun hut terugkropen. „Maar we weten in ieder geval, dat de kerels ons niet overboord zullen gooien om ons kwijt te zijn."

Voordat ze naar binnen gingen, stelde Marjan voor dat ze professor Brand alles zouden vertellen, wat ze hadden gehoord. Peter was het daar helemaal niet mee eens. „Het was óns plan om de kerels tijdens de maaltijd te besluipen en af te luisteren," protesteerde hij. „Hij heeft zelf niets gewaagd!"

Maar Marjan zette haar zin door. De geleerde luisterde met wijd open ogen naar haar verhaal, maar het scheen nauwelijks tot hem door te dringen. Toen het meisje was uitgesproken, ging hij weer op zijn vacht liggen en was weldra ingeslapen.

Twee dagen later kwam een van de matrozen, kort nadat Tsjang het avondmaal had gebracht, de hut binnen. Hij deelde de gevangenen in het Chinees mee dat ze zich klaar moesten maken om het schip te verlaten en beduidde de kinderen met een handgebaar het voor de professor te vertalen.

„Ik heb het heus wel begrepen!" viel de geleerde vinnig uit. „Ik maak vlugger vorderingen in de Chinese taal dan zij denken!"

Toen de matroos verdwenen was, wendde de professor zich tot Peter en Marjan.

„Van nu af aan zal ik meer voor jullie kunnen doen dan tot dusver," zei hij zacht.

„Ik zou weleens willen weten op welke manier," merkte Peter brutaal op.

De professor trok zich niets van zijn opmerking aan.

„Om te beginnen ken ik, door alles wat ik erover gelezen heb en de landkaarten die ik heb bestudeerd, deze streek beter dan jullie," vervolgde hij. „Daarom begrijp ik ook, waarom de jonk niet verder gaat dan Sja Sze en ons daar overgeeft aan een motorschip."

Peter slikte een boze opmerking in; zijn nieuwsgierigheid won het van zijn ergernis.

„Sja Sze is een voorstad van Itsjang," vervolgde de professor. „De grote haven werd van oudsher beschouwd als de grens tussen Oost- en West-China. Die grens is tevens de scheidingslijn tussen de boven- en de benedenloop van de Jangtse. Voorbij Sja Sze krijgt de rivier verschillende malen een andere naam. Verder stroomopwaarts is het trouwens lang zo'n rustige stroom niet meer. Een jonk als deze komt er niet door. Alleen motorschepen wagen zich in de stroomversnellingen van de bovenloop. Ze noemen het traject, dat nu voor ons ligt, de ravijnen."

„Wat spannend!" fluisterde Marjan. Ze glimlachte, maar Peter zag aan haar ogen dat ze zich helemaal niet op haar gemak voelde.

„Het spijt me, maar u zult het vlug moeten opeten," zei de kok met een brede glimlach.

,,Spannend en gevaarlijk," knikte de professor. ,,Wie zeker wil zijn dat hij het er levend af brengt, moet van Itsjang verder reizen met een van de grote stoomboten die daar regelmatig vertrekken. Maar daar zullen de bandieten die ons in hun macht hebben, wel niets voor voelen; we zouden allicht de gelegenheid krijgen met de andere passagiers te praten. Daarom legt kapitein Toeng niet in Sja Sze aan, maar een heel eind naast die haven. Misschien zelfs aan de tegenoverliggende oever. Daar worden we dan overgeladen op de *Hui*, waarna de jonk naar Sjanghai terugkeert. De tocht door de ravijnen zal overigens wel een paar dagen duren, schat ik. We zullen tijd genoeg hebben om van het steeds wisselende landschap te genieten. Onze nieuwe kapitein heeft voorlopig maar één doel: nergens de aandacht trekken!"

Toen Peter eindelijk zijn mond opendeed, klonk zijn stem heel wat eerbiediger dan tevoren.

,,En wat zou hij verder met ons van plan zijn?"

,,Daar kan ik alleen maar naar raden," antwoordde de professor. ,,Maar ik vermoed dat we ergens van de rivier zullen afbuigen om een zijrivier op te varen. . ." Hij glimlachte. ,,Ik vind het prettig dat jullie me alles hebben verteld wat je hebt afgeluisterd. Jullie zijn verstandige kinderen. Daarom wil ik jullie ook op de hoogte stellen van wat ik weet."

Hij voelde in zijn binnenzak en haalde een opgevouwen stuk papier te voorschijn.

,,Toen ik die landkaart van jullie voor het eerst zag, dacht ik dat het onmogelijk zou zijn hem van buiten te leren. Maar ik heb, wat je zou kunnen noemen, een fotografisch geheugen. Nadat ik in mijn hotel was teruggekeerd, probeerde ik of ik me nog kon herinneren wat op het stuk blauwe zijde stond afgebeeld. Stukje voor beetje slaagde ik erin de kaart op papier na te tekenen. Misschien vertoont hij hier en daar kleine foutjes, maar dat hindert niet."

Nu blonk er onverholen bewondering in de ogen van Peter.

,,U hebt dus ook een kaart, waarop de plaats van de schat staat aangegeven?"

,,Inderdaad," zei de professor rustig. ,,Ik had hem juist klaar, toen die schurkachtige Li Wen-fan me uit mijn hotel ontvoerde. Ik dacht dat hij een eerlijke bediende was, maar hij was door de bende naar me toegestuurd om me in de val te lokken. Ik wist de kaart tussen mijn kleren te verbergen en gelukkig, doorzochten ze mijn zakken niet zo grondig, dat ze hem vonden. Dat was trouwens ook niet te verwachten, want toen ze de kaart en mij in handen hadden, waren ze al dik tevreden." Hij liet de kinderen de kaart zien. ,,Ik heb hem nauwkeurig bestudeerd, terwijl jullie op het dek waren en dachten dat ik sliep," vervolgde hij. ,,Ik geloof niet alleen te weten waar we heen gaan, maar ook waarom we juist deze route kiezen. Volgens mij. . ."

Buiten klonken voetstappen. Professor Brand had nog net tijd de kaart in zijn binnenzak te steken voordat Tsjang met het avondmaal binnenkwam.

,,Het spijt me, maar u zult het vlug moeten opeten," zei de kok met een brede glimlach. ,,Het schip kan ieder ogenblik voor anker gaan."

Toen de Chinees de deur uitliep, staarde Marjan hem met grote ogen na. Ze plaatste haar ellebogen op haar knieën, legde haar kin in haar handen en keek zo lang naar de gesloten deur, dat het Peter en de professor opviel.

,,Wat is er aan de hand, meisje?" vroeg de geleerde gespannen. ,,Ken je Tsjang? Heb je hem al eens ontmoet? Maar dat is toch niet mogelijk!"

,,Daar zou ik maar niet zo zeker van zijn, professor," merkte Peter op. ,,Marjan kan fantastisch goed gezichten onthouden. Handen ook trouwens!"

Schijnbaar terloops wierp hij een blik op de gele, uitgedroogde handen van professor Brand. Hij begreep niet waar zijn zusje naar toe wilde. Dat ze Tsjang van vroeger kende, leek hem uitgesloten, maar hij zei het niet. Als Marjan de professor in de waan wilde brengen dat zij nooit een gezicht vergat, zou ze daarvoor wel haar reden hebben.

De geleerde keek naar zijn handen en draaide ze om en om.

,,Mijn handen zijn gemakkelijk te onthouden, omdat ze zo sterk zijn," zei hij langzaam. ,,Maar om het gezicht van een Chinees te onthouden is meer nodig, Peter. Ik weet zeker dat ze Tsjang niet zou herkennen, als hij zonder zijn pollepel tussen de andere leden van de bemanning in ging staan. Net zo min als de kok je zusje in een klas vol Europese schoolmeisjes zou kunnen terugvinden."

Marjan keek nog steeds strak naar de deur.

,,Ik dacht helemaal niet aan Tsjang of wie dan ook hier aan boord," zei ze zacht. ,,Daar gaat het niet om. Ik probeer me alleen te herinneren. . ."

Ze was geleidelijk aan wat verder naar voren gaan leunen en verloor ineens haar evenwicht. Ze rolde voorover, slaakte een kreet van schrik en drukte haar hand tegen haar rechteroog.

,,Zit daar niet zo dom te kijken, Peter!" viel ze zo onvriendelijk uit, dat hij verbaasd opkeek. ,,Er zit iets in mijn oog. Pak je zakdoek en haal het eruit!"

Peter trok haar ooglid een beetje weg, maar zag niets. Op hetzelfde moment trapte zijn zusje hem zo krachtig op zijn tenen, dat hij bijna een schreeuw van pijn gaf.

,,Dank je," zei Marjan. ,,Het is er al uit."

Wordt vervolgd

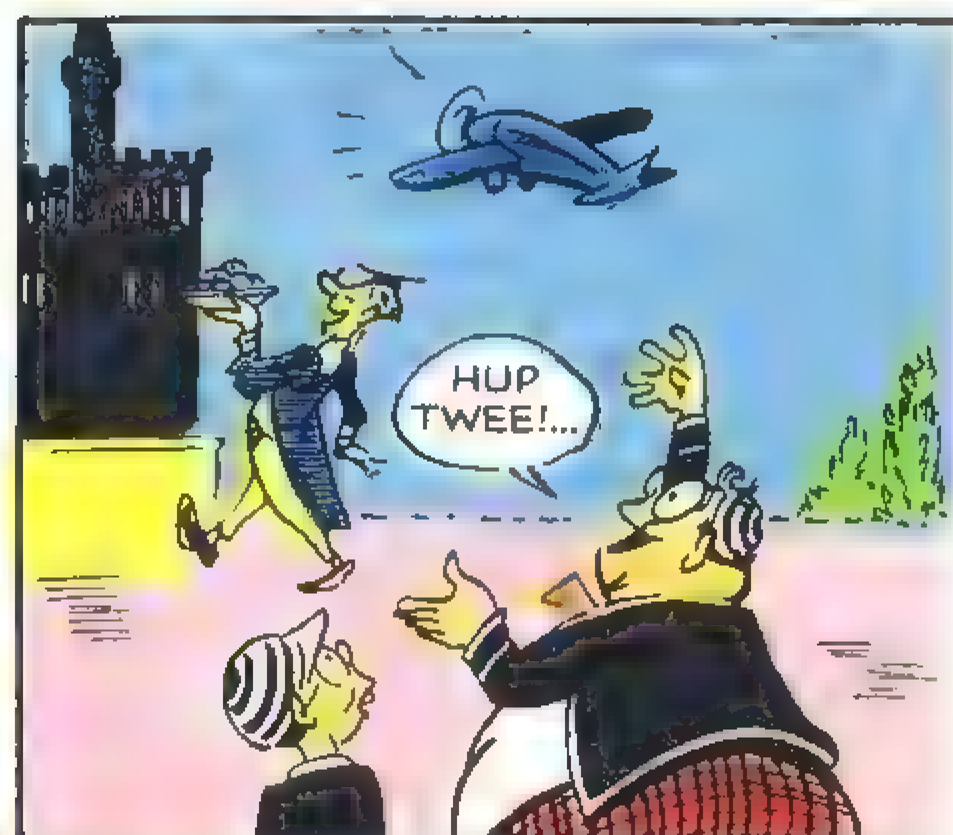
BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

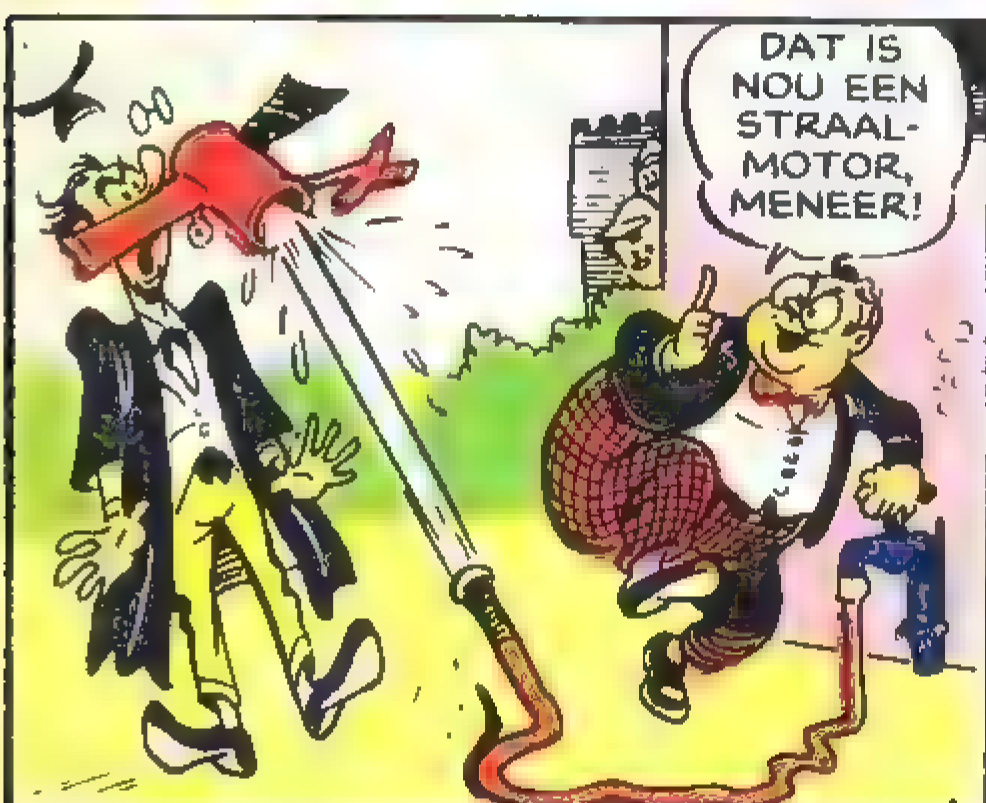

VLIEGT DAT DING WERKELIJK OP BENZINE, BILLIE?
KIJK HEM GAAN!
NOOIT MEER EEN WEDSTRIJD MODEL-VLIEGTUIGEN! PFFFFF!
JONGENS-SCHOOL 12 KM
ZOU DAT DING NÓG VERDER GAAN?
IK HEB GEWONNEN, MENEER. 12 KM OP H.Z.-BENZINE!
HEB JIJ DAT DING AAN DE AUTO GEBONDEN?
GARAGE
H.Z.-BENZINE
RIJ ME MAAR TERUG NAAR SCHOOL, DAT KRIJG JE ALS TROOSTPRIJS.

SCHOUWBURG ONDER WATER

Een der steden in de zonnige Amerikaanse staat Florida, Weekiwachee, trekt niet alleen vele toeristen door de schilderachtige omgeving, maar vooral om een andere reden. Weekiwachee kan er zich namelijk op beroemen de enige schouwburg ter wereld onder water te bezitten.

Zesmaal per dag kunnen de bezoekers de trappen naar dit eigenaardige theater afdalen om een voorstelling bij te wonen. Zij bevinden zich dan in een donkere ruimte, door dikke glazen wanden gescheiden van het toneel, waarvan de bodem met zand bedekt is en waar vissen verstoppertje spelen tussen de waterplanten. Op dit toneel, drie meter onder het watervlak, verrichten drie onderwatertoneelspelers een uur lang hun merkwaardige handelingen. Zij voeren een pantomime op, dus een toneelstuk dat uitsluitend door middel van gebaren wordt gespeeld. Vervolgens gaan zij zitten op een met zeegras begroeide verhevenheid, waar zij zich evenzeer op hun gemak voelen als de vissen.

Een van de spelers biedt zijn twee collega's een banaan aan, die met smaak wordt opgegeten. Een andere speler steekt daarna een pijp op. De toeschouwers zien de rook langzaam door het water omhoog dwarrelen. Dat deze rook geen rook is maar melk, wordt er natuurlijk niet bij gezegd. . .

Het meest verwonderlijke is dat de spelers gedurende de gehele voorstelling geen ogenblik naar de oppervlakte behoeven op te stijgen om lucht te happen. Dat is mogelijk, omdat zich verder naar achteren, onzichtbaar voor het publiek, een stang bevindt, waardoor de spelers samengeperste lucht kunnen inademen. Met deze lucht in hun longen kunnen zij zich vrij lang behelpen, alvorens zij een nieuwe teug moeten nemen. . .

Om dit vreemde vak te leren hebben zij een speciale opleiding ontvangen, die ongeveer zes weken duurt.

Of de manier waarop de spelers van de onderwaterschouwburg hun brood verdienen, een zeer gezonde is, valt te betwijfelen. In ieder geval zullen zij over een paar sterke longen moeten beschikken.

Nog plaats voor één man

Als een gordijn zo dicht hing de mist boven de Noordzee. Tegen zes uur in de morgen was hij komen opzetten, eerst doorschijnend als een dunne rook, later zich verdikkend tot een loodgrijze massa. En zó dicht werd die massa, dat op meer dan twee meter afstand geen voorwerp meer te onderscheiden was.

„Beroerde boel!" mopperde de stuurman van de *Patricia*, zich tot de kapitein wendend. Zij stonden beiden op de brug. De passagiers waren nog beneden.

De kapitein haalde zwijgend de schouders op.

„Beroerde boel!" herhaalde de stuurman. „Vooral in deze buurt; het is hier druk!. . ."

De *Patricia* gleed langzaam vooruit, tastend en sluipend, alsof zij angst gevoelde.

De kapitein keek strak voor zich uit, het hoofd wat voorovergebogen, de handen in de zakken van zijn jas. Men hoorde in de verte het doffe loeien van misthoorns.

„Is alles in orde?" vroeg hij eindelijk.

„Alles in orde, kapitein."

Op dat ogenblik klonk het loeien van een misthoorn duidelijker. Was het dichtbij? Was het nog veilig veraf? Het was niet met zekerheid te zeggen, maar het geluid klonk dreigend, alsof het snel naderde. Er kwam even een gevoel van angst op bij de twee mannen, angst voor het onbekende en het onzichtbare.

De *Patricia* stoomde nog langzamer voort in de natte, grijze schemering. Het was, alsof de mist op dat ogenblik nog dichter werd. Het loeien van de misthoorn had men gehoord aan bakboord, nu hoorde men het wéér. Korte, doffe stoten waren het, naargeestig als het huilen van een dier in de nacht. Telkens als het loeien van de misthoorn tot hen doordrong, keken de beide mannen elkaar aan. Er dreigde gevaar. Dat was duidelijk.

„Klaart het daar niet opeens wat op?" vroeg de kapitein.

Het dikke mistgordijn scheen plotseling doormidden te splijten. Op één bepaalde plek ontstond een scheur, de beide mannen wendden zich haastig om. Ja, de mist scheurde werkelijk!. . . Maar een monster, log en zwart, onwezenlijk groot, doemde tegelijkertijd voor hen op en wierp zich op de *Patricia*. . .

Er werden snelle bevelen gegeven, er werden angstige stemmen vernomen. De misthoorn brulde. . . Toen volgde een hevige schok. . .

Het monster, een groot schip, had de *Patricia* getroffen aan bakboord, ongeveer midscheeps. De stoot was geweldig. De *Patricia* daverde en kraakte; stukken hout vlogen rond, stoom ontsnapte met gierend gesis.

Eén moment was alles stil. Even had de ramp alle leven lamgeslagen. . . één seconde. . .

Toen week de ontzetting. De kapitein en de stuurman van de *Patricia* waren door de schok omvergeworpen; zij rolden over de brug, sprongen echter aanstonds op. Beneden uit het schip klonken kreten. Mannen en vrouwen riepen, kinderen huilden.

Er bevonden zich aan boord van de *Patricia* ruim twintig bemanningsleden en ongeveer dertig passagiers. Allen waren haastig aan dek gekomen. Iedereen riep, vroeg en huilde; ieder gezicht was vertrokken van schrik.

Enkele ogenblikken lagen de twee schepen vast aan elkaar, als ineengenageld. De stoom siste, het water gorgelde in het ruim, nog steeds kraakte het dek. . .

De kapitein sprong naar voren.

„Stilte daar," riep hij tot de passagiers. „En luister."

Z'n harde stem klonk boven het geschreeuw van de mannen en het geschrei van vrouwen en kinderen uit.

„Stilte!" gebood hij nog eens. „De reddingsboten neer. . . Vrouwen en kinderen het eerst."

Hij keerde zich om en gaf met zijn hand aanwijzingen aan de stuurman; deze sprong vooruit, de matrozen volgden hem en vormden een afzetting tot aan de boten.

„Eerst vrouwen en kinderen!" riep de kapitein opnieuw. „Gooi die kerel terug!" Een grote sterke man wilde de matrozen volgen. . . „Eerst de vrouwen en de kinderen," herhaalde de kapitein zo luid hij kon. „Dan de overige passagiers en dan de bemanning. We zijn met tweeënvijftig personen; er is juist ruimte genoeg in de boten."

Maar er waren drieënvijftig personen aan boord. De kapitein vergat er één. Zichzelf. . .

De reddingsboten werden neergelaten. De stuurman en de matrozen kenden hun taak; zij hadden meermalen geoefend. Er zwaaide een boot buiten boord. De passagiers drongen op, de angst maakte hen wanhopig. Er werd luid geklaagd en gejammerd. . .

„Terug!" donderde de kapitein. Hij sprong vooruit met een pistool in de hand.

„Hier, stuurman!" beval hij. „Neem jij óók je pistool. Wie voorbij dringt, wordt neergeschoten. . ."

Dat hielp even. De passagiers bleven staan.

Eén reddingsboot lag reeds op het water.

„Ben jij al boven?" vroeg de kapitein op dat ogenblik over zijn schouder aan een man, die zwart zag van roet en besmeurd was met olie.

„Er is beneden niets meer te doen, kapitein!"

„En de vuren?"

„Het water is erbij gekomen."

„De machine?"

„Loopt niet meer. . . Het is gedaan."

Even kwam er een strakke trek over het gezicht van de kapitein. Zijn lippen beefden.

„Hoeveel minuten nog?" vroeg hij zacht.

De machinist haalde de schouders op. „Tien, twintig op z'n hoogst."

„Dat is genoeg." De kapitein wendde zich weer om. Er waren vier reddingsboten van verschillende grootte.

„Twaalf vrouwen en kinderen naar beneden met vijf manschappen om te roeien!"

Het bevel werd snel uitgevoerd. De matrozen waren kalm, kapitein en stuurman stonden beiden voor de menigte, de wapens dreigend opgeheven. Er werd niet meer gedrongen. In het ruim gorgelde steeds luider het binnenstromende water. Lang zou de *Patricia* het niet meer uithouden. Uit de verte klonk voortdurend het doffe roepen van de misthoorns.

De eerste boot was vol en voer weg.

Een tweede boot volgde.

De *Patricia* helde zwaar over, het gorgelen van het water werd even wat minder. Het schip, dat de aanvaring veroorzaakt had, was achteruitgestoomd.

„Hoeveel minuten nog?" vroeg de kapitein weer aan de machinist.

„Misschien vijf."

De derde reddingsboot was vol en voer weg.

De vierde reddingsboot dobberde ook al op het water, dat betrekkelijk kalm was. Men wist, dat het hoog tijd was en dat de *Patricia* elk ogenblik kon zinken.

„Zullen we het halen, kapitein?" vroeg de stuurman.

„We halen het," was het antwoord.

Alle passagiers en matrozen waren nu van boord.

„Nog één plaats," riep een der matrozen in de boot. Alleen de kapitein en de stuurman bevonden zich nog aan dek.

„Vooruit!" beval de kapitein. „Ik dank je voor je hulp."

Even stonden de beide mannen tegenover elkaar. Beiden hadden nog hun pistool in de hand.

De stuurman keek zijn chef aan. Hij schudde het hoofd.

„U moet gaan, kapitein," zei hij. „Het is de laatste plaats."

„Nee. . ." klonk het. De kapitein hief zijn pistool in de hoogte.

„U bent getrouwd, kapitein. . . Ik niet. . ."

Met de linkerhand pakte de kapitein de stuurman bij de schouder, met de rechterhand hield hij zijn wapen omhoog.

„In vredesnaam, vlug," werd er van beneden geroepen.

De kapitein duwde de ander met krachtige hand naar de reling.

„In de boot," beval hij.

De stuurman gehoorzaamde.

De laatste reddingsboot vertrok. De matrozen werkten uit alle macht. De sterke zuiging van het schip, dat steeds sneller zonk, werd gevaarlijk voor de reddingsboot.

De stuurman keek nog even om naar de *Patricia*. De mist was dunner geworden, hij zag zijn chef bij de verschansing staan.

Plotseling stak de *Patricia* de voorsteven in het water, de achtersteven richtte zich op. Toen verdween alles. De zuiging van het water was zó sterk, dat de laatste reddingsboot nog een eind werd teruggetrokken.

Het bleef enige ogenblikken stil in de achterste van de vier sloepen.

De andere reddingsboten waren reeds een eind weg. De mist was nu bijna geheel opgetrokken. Het schip dat de *Patricia* aangevaren had, zette boten uit; de schipbreukelingen kregen hulp.

Er dreven overal planken rond in de zee, wrakstukken van de *Patricia*. Vooral in de buurt van de laatste reddingsboot lag veel hout in het water. De matrozen moesten goed uitkijken met roeien, men mocht niet tegen zware balken stoten. . .

„Stuurman!. . ." Het was een oude matroos, die deze woorden uitstiet. Hij tuurde strak naar één plek in de zee, niet ver van hem af. Zijn lippen bewogen zich, alsof hij nog méér zeggen wilde, maar er kwam geen geluid uit zijn mond. . .

Een zwaar stuk hout dreef langzaam naderbij. Ook de stuurman keek gespannen toe en sprong plotseling op. Zag hij het goed? Een man klemde zich krampachtig vast aan de balk.

„Nog een plaatsje voor mij?" klonk onverwacht een krachtige, opgewekte stem uit het water. „Maar vlug dan. . ."

Er was géén plaats meer in de boot, maar onmiddellijk sprong de stuurman op de rand van de reddingsboot, gooide zijn jas uit en gleed in zee. Hij zwom naar de drijvende balk. Een ogenblik later greep hij de man vast, die met één arm aan de balk hing.

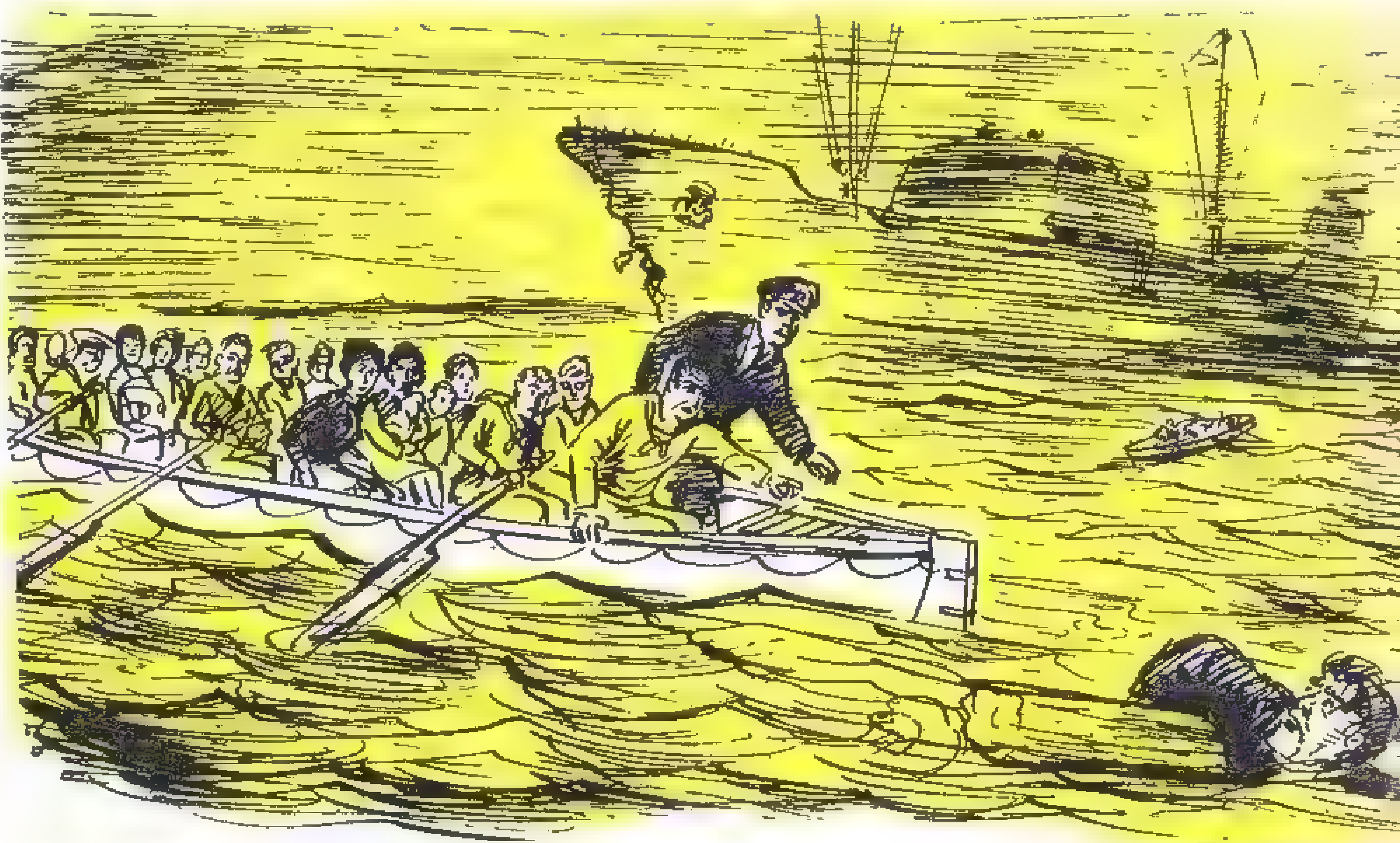
„Kapitein!"

„Ik ben blij, dat je me komt helpen. M'n linkerarm is lelijk gekneusd."

Even bleef het stil op het water. De beide mannen dreven naast elkaar voort, beiden nu vastgeklemd aan het hout. Eensklaps stiet de stuurman het hout weg.

„Leg uw rechterhand op mijn schouder, kapitein," zei hij. „Niet vastklemmen, leg alleen uw hand op mijn schouder. Ik zal zwemmen. Daarginder komt een boot van het andere schip om ons op te pikken."

Beide mannen bereikten zonder moeite de reddende sloep. Op hetzelfde ogenblik dat de laatste reddingsboot van de *Patricia* het grote schip bereikte klommen reeds de kapitein en de stuurman naar boven.

Zag hij het goed? Een man klemde zich krampachtig vast aan de balk.

„Hoe hebt u toch boven water kunnen komen, kapitein?" vroeg de stuurman, toen ze op het dek stonden.

„De *Patricia* dook. Ik dacht nog: nu is 't gedaan. Het dek schoot onder mijn voeten weg in de diepte; ik voelde het water om mij heen en werd meegetrokken naar beneden. Toen kwam iets hards tegen mijn linkerschouder. . . ik verging van pijn, maar ik stak werktuiglijk mijn handen uit en kreeg iets te pakken. Ik wist nauwelijks wat ik deed, maar ik hield vast. Het stuk hout waaraan ik mij vastgegrepen had, werd in de diepte gesleurd maar kwam tenslotte aan de oppervlakte. Even later zag ik jullie. . . Toen vroeg ik toch maar of er nog plaats in de boot was!. . ."

Als de deur op slot is...

...moet men door het raam. Maar dat kan onverwachte gevolgen hebben.

De man stond in de voortuin en keek erg bedrukt. Zodra hij bemerkte dat ik hem stond aan te kijken, kwam hij naar het hek en knoopte een gesprek met mij aan.

„Ik heb een echt vervelend geval aan de hand," begon hij. „Wij zijn met vakantie buiten en ik moet even in huis zijn, maar nu heb ik mijn sleutel vergeten!"

„Waarom belt u dan niet?" luidde mijn eigenlijk overbodige vraag.

„Omdat er niemand is om open te doen, natuurlijk. De hele familie is naar buiten. Het huis is onbewoond, dat ziet u wel."

„'t Is een moeilijk geval," zei ik. „Het is mij óók een keer overkomen, maar gelukkig vond ik toen een zijraam open."

„Ja, een raam," mompelde hij. „Daar zegt u zo iets. Ik ben benieuwd of me dat zal lukken."

Hij zag er niet bijster fors uit en ik bood aan hem te helpen om door een raam naar binnen te klimmen.

„Dat is heel aardig van u," verklaarde hij. „Maar zoveel moeite mag ik u niet bezorgen."

„Volstrekt geen moeite," sprak ik hem tegen. „Als het raam wat hoog is, hebt u misschien mijn hulp nodig."

„Dat is mogelijk," gaf hij toe. „Het klimmen gaat me niet al te best af."

We bekeken de ramen aan de voorkant. Ze waren alle potdicht.

„Moet u beslist naar binnen?" informeerde ik.

„Absoluut," verzekerde hij. „Ik ben er toch voor overgekomen! Ik moet de post inkijken."

„Laten we de zijkant eens proberen," stelde ik voor.

Toen we het huis langs liepen, veranderde zijn glimlach in een frons. Hij kon niet begrijpen, waarom ik zo vriendelijk was. Hij vond het beter dat ik hem nu maar aan zijn lot overliet. Maar ik maakte hem duidelijk dat, nu ik al zóver gegaan was, ik hem niet meer alleen kon laten tobben.

„Als ik met iets begin, maak ik het ook af," voegde ik eraan toe.

Hij knikte. „Om u de waarheid te zeggen," bekende hij op vertrouwelijke toon, „ben ik precies eender."

Aan de zijkant zag het huis er iets bemoedigender uit. Er bevond zich daar een klein raam, dat wel geschikt leek. Als we het konden openen, zou een niet te dikke man best naar binnen kunnen glippen, vermoedde ik. En mijn metgezel was niet dik.

„Dat is zeker de provisiekamer, nietwaar?" vroeg ik.

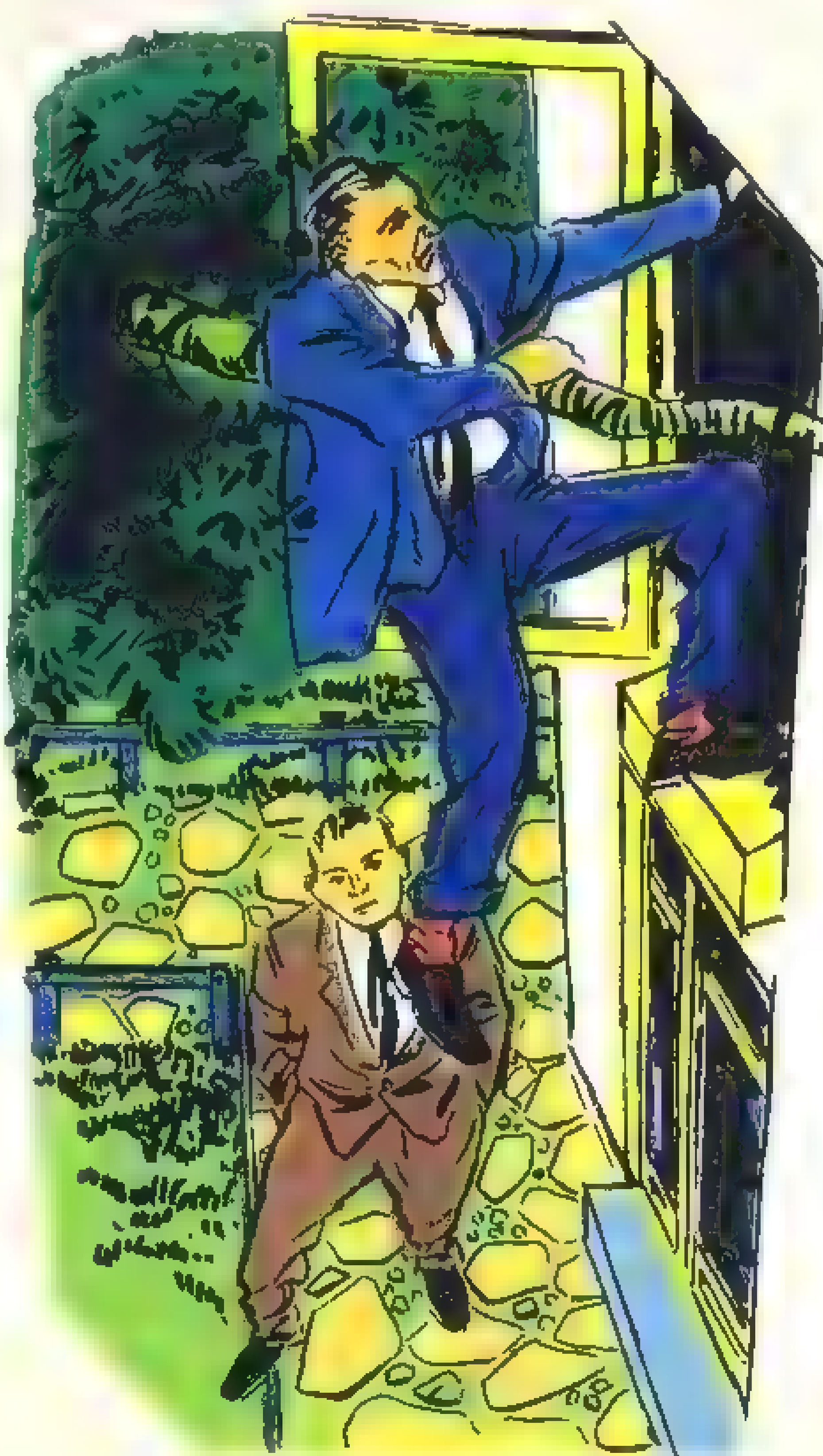
„Ja, maar ik ben bang, dat het me niet zal lukken om daar naar binnen te komen."

„Wanhoop niet," riep ik op hoogdravende toon uit. „Ik denk dat ik het raam wel open zal krijgen."

Voor de zóveelste maal zei hij, dat ik zeldzaam vriendelijk was, en voor de zóveelste maal ontkende ik het. Toen haalde ik mijn zakmes te voorschijn en begon daarmee het raam te bewerken. Ik had succes. Het ging werkelijk open.

„Ik heb het voor elkaar!" lachte ik.

„Prachtig, maar zal ik het óók voor elkaar krijgen?"

Zijn gezicht stond somber.

„U kunt het allicht proberen," zei ik. „Ik zal me bukken, klimt u dan op mijn rug en kijkt of u erdoor kunt."

Meteen boog ik als een knipmes. Na een korte aarzeling volgde hij mijn raad en greep daarna de zijkant van het raam vast. Toen kwam ik behoedzaam omhoog.

„Hee, kalm wat!" waarschuwde hij.

„Vooruit nu!" moedigde ik hem aan.

„Ik kan niet verder!" hijgde hij. „Haal me in vredesnaam terug!"

Hij hing nu half binnen, half buiten het raampje. Een ogenblik was ik bang, dat hij vast zou blijven zitten. Toen begon hij achteruit te trappen. Ik greep zijn benen en duwde uit alle macht. Zonder resultaat. Toen begon ik te trekken. Ik twijfelde of het zou helpen. Doch eensklaps kwam hij los en eer we het zelf wisten, zaten we naast elkaar op de grond.

„Dat wordt niks," mopperde hij, terwijl hij het vuil van zijn kleren klopte. „We zullen het moeten opgeven."

„Ik ben niet van plan het op te geven," zei ik eigenzinnig.

„Nee, nee, ik kan werkelijk niet langer beslag op u leggen."

„Maar wat wilt u dán doen?" vroeg ik.

„Dat zal ik nog wel uitkienen," was het antwoord.

Ik schudde mijn hoofd en vertelde hem dat ik padvinder was geweest en dat het verlangen om elke dag een goede daad te verrichten mij steeds was bijgebleven.

Na deze ontboezeming stond ik op, liep naar de achterkant van het huis, klom een laag hekje over en begon de ramen te bestuderen.

Hij volgde me met een betrokken gezicht en ging naast me staan turen.

„Ha!" riep ik opeens uit.

„Wat?"

„Daarboven staat een raam op een kier, ziet u het? En een tak van die boom komt er heel dichtbij. Kom mee, ik zal u helpen."

De man had veel minder hulp nodig dan ik verondersteld had. Hij klom aardig vlug naar boven. Hij speelde het klaar om de tak te pakken, die vlak bij het venster was, sprong op het kozijn, duwde het raam verder open en verdween naar binnen.

„Goedendag!" riep ik naar boven.

Zijn hoofd verscheen weer om het hoekje. „Goedendag!" riep hij terug, „ik ben u zeer dankbaar."

„Dat betwijfel ik," mompelde ik en liep door de tuin de straat op, waar ik direct een politieagent ontmoette. Ik zei hem dat er een dief in huis was.

„Weet u het zeker?"

„Ja! Ik heb hem zelf naar binnen zien gaan."

„Maar hoe komen wij binnen?" vroeg de agent.

„Dat is niet zo moeilijk," gaf ik ten antwoord en ik haalde mijn huissleutel uit mijn zak.

Liesje kreeg haar tafeltennis...

Vraag ook een Castella Jeugdspaarkaart aan je moeder. Voor iedere volle kaart geeft de winkelier je een gulden. Spaar voor extra zakgeld, je eigen clubcontributie, vacantie, cadeautjes voor verjaardagen, moederdag, enz.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

SPREEKWOORDPUZZEL

In deze rechthoek ga je van boven naar beneden de hieronder gevraagde woorden invullen. Als je klaar bent, kun je in de hokjes met een kringetje een spreekwoord lezen, als je tenminste de goede woorden gevonden hebt.

1 Ontkenning
2 Kleur op de wangen
3 Het vet van de melk
4 Ingewand
5 De broer van Kaïn
6 Bedehuis
7 Voertuig op sneeuw of ijs
8 Landbouwer
9 Duitse stad dicht bij Zuid-Limburg
10 Onderkomen van kampeerders
11 Telwoord
12 Gierigaard
13 Erg warm

DUBBELWOORDEN

Hier is weer eens een rijtje dubbelwoorden, waarvan de eerste betekenis al gegeven is. Jullie moeten dus bedenken, wat de tweede betekenis is.

ORDE is regelmaat, maar ook. . .
NAGEL is een deel van de vinger, maar ook. . .
WEEK is een tijdvak, maar ook. . .
BONT is een dierevacht, maar ook. . .
GRAM is een gewicht, maar ook. . .
KLAAR is gereed, maar ook. . .

REKENEN MET WOORDEN

Wat betekent X, als je weet dat:

$(a-b) + (c-d) + (e-f) + (g-h) + (i-j) = X$

a = breekbaar
b = prachtige bloem

c = vet van de melk
d = broer van een van je ouders

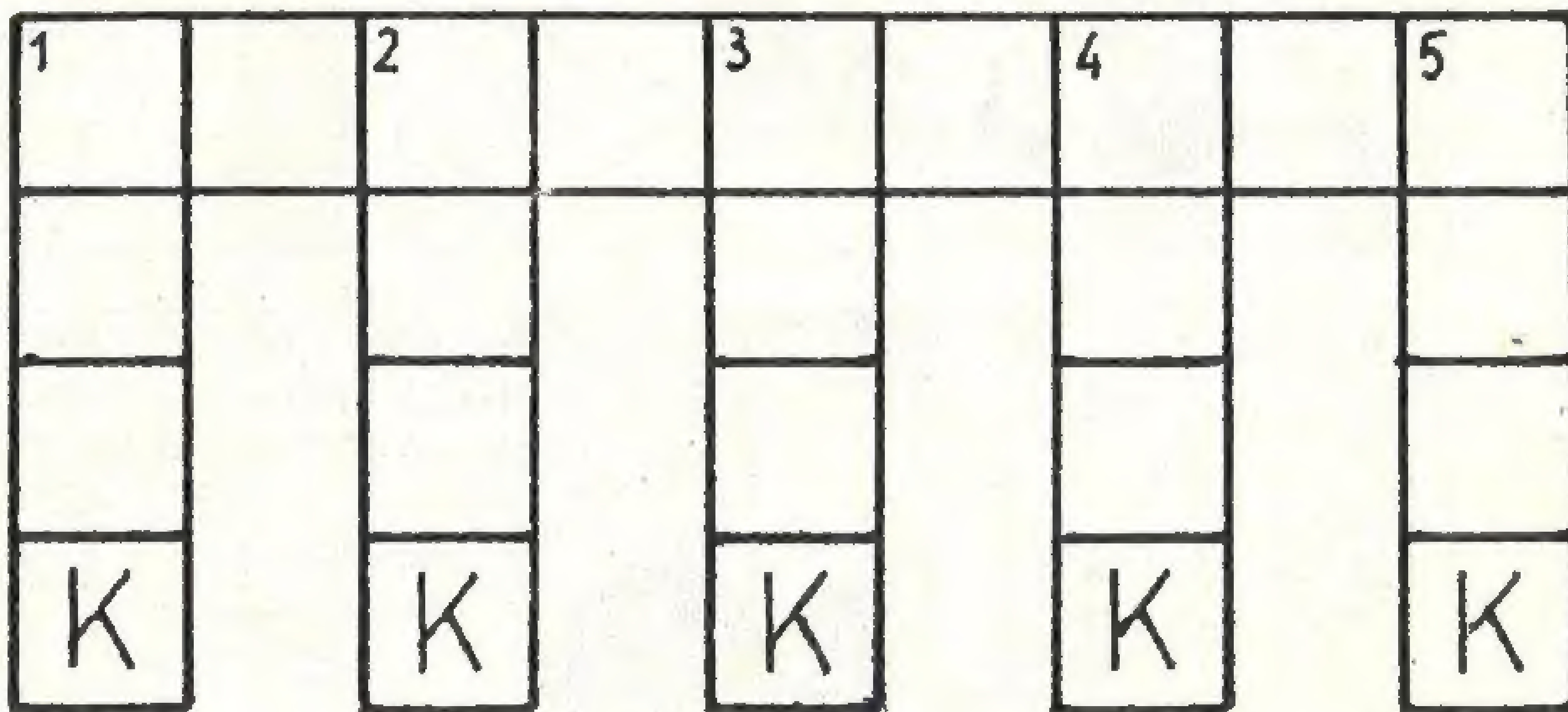
e = voorzetsel
f = verwijderd

g = grootvader
h = vader

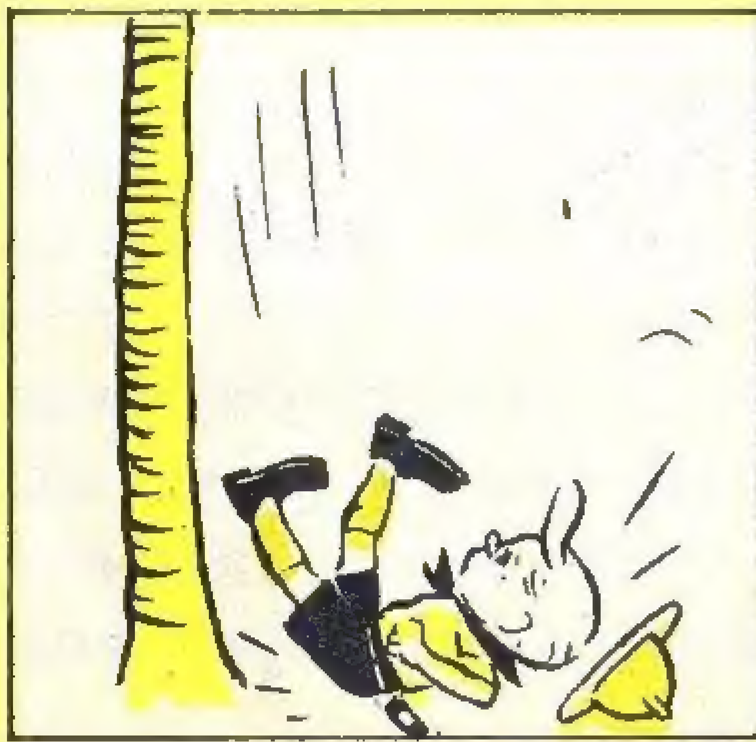
i = mannetjesbij
j = slede

KAMRAADSEL

Deze opgave wijkt af van de gewone kampuzzels. De laatste letters van de „tanden" zijn al gegeven en, als je alle woorden gevonden hebt, moet je de tussenliggende hokjes van de bovenste rij nog invullen. Hier moet namelijk een woord komen te staan van negen letters, dat geboorteland betekent.
Omschrijvingen:
1 Eetgerei
2 Kort steekwapen
3 Soort kraai
4 Rijstbrandewijn
5 Onrustig, beweeglijk

DICKIE DAPPER

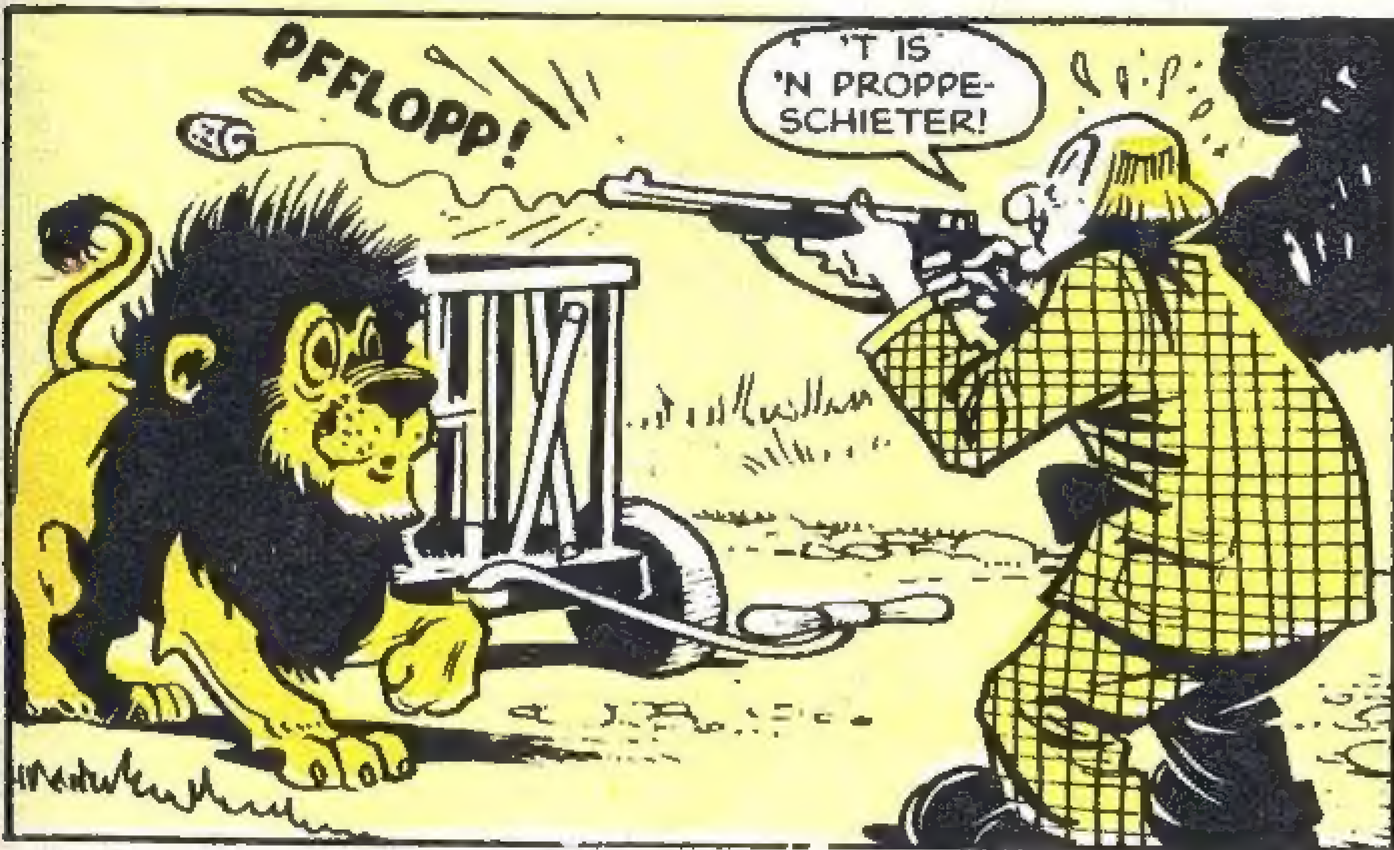
COCO DE CLOWN

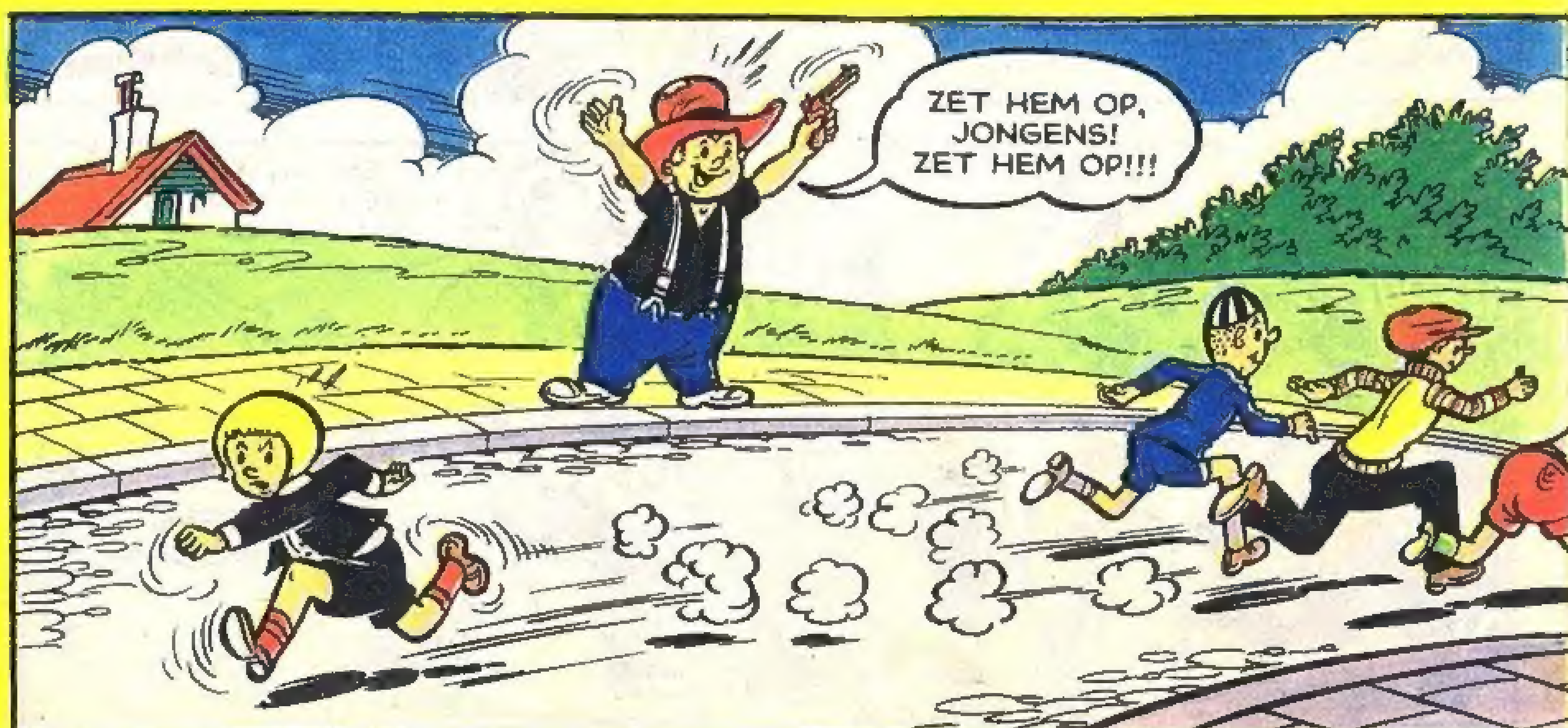

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.